

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 55312-09-20 ל. נ' פ.

בפני כב' השופט ארז שני

התובעת

נ. ל.

ע"י ב"כ עו"ד אור לוסטגרטן

נגד

הנתבע

א. פ.

ע"י ב"כ עו"ד שירה שואף דגן, עו"ד דנה קרנצלר-
טננבאום ועו"ד לירון ליברמן

ספרות:

שחר ליפשיץ הידועים-בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה (2005)

אמנון בן-דרור הידועה בציבור – נישואים ללא נישואין

מנשה שאוה הדין האישי בישראל

חקיקה שאוזכרה:

חוק הירושה, תשכ"ה-1965

מיני-רציו:

* צעירה ביקשה לחייב את בן זוגה לשעבר ב-3.5 מיליון ש"ח; לטענתה, הצדדים היו ידועים בציבור. היא עתרה לבעלות בסך 20% מהון מניות של חברה זרה בבעלות הנתבע מכח חזקת השיתוף וכן לייתרת תמורה בגין 70 מטבעות ביטקוין שעל פיה טענתה הוענקו לה במסגרת הסכם בע"פ לפי ערך מופחת והיא שילמה תמורתם באמצעות מימון חופשה ותשלום מזומן. ביהמ"ש דחה את התביעה. נקבע כי השניים לא היו בגדר ידועים בציבור וכי לא הוכח קיומו של הסכם בנוגע לזכויות התובעת בחברה ולעניין הביטקוין די בכך שלא הוכח הקשר בין התשלום הנטען ל"עסקת" הביטקוין לדחיית התביעה ולו מחמת כשלון תמורה יסודי.

* משפחה – ידועים בציבור – יחסי ממון

* משפחה – יחסי ממון – ידועים בציבור

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – חזקת השיתוף

* חוזים – כריתת חוזה – השתכללותו

* חוזים – תמורה – כישלון תמורה מוחלט

תובענה שמטרתה, בין השאר חיוב הנתבע לשלם לתובעת כ- 3,500,000 ₪. לטענת התובעת, הצדדים היו ידועים בציבור בשנים 2014-2018 (בשנות העשרים לחייהם) מתוכן כשנתיים התגוררו לסירוגין תחת קורת גג אחת. התובעת סיפרה כי בהסכם בעל פה (שנחתם בנשיקה) העניק לה הנתבע 70 מטבעות ביטקוין לפי ערך מופחת (\$ 170 למטבע שהיו כמעט מחצית ערך הביטקוין באותה עת) בעבור תשלום עתידי לפי דרישה כשלטענתה היא שילמה עבורם בהמשך, באמצעות רכישת מטח עבור חופשה משותפת וכן תשלום במזומן בסך כולל של כ-42,000 ₪. לכן ולאור פרידת הצדדים ועליית שער הביטקוין, מבקשת התובעת, שקיבלה לשיטתה סך כ-112,500 ₪, את יתרת כספה. בנוסף, התובעת עתרה לבעלות בסך 20% מהון מניות של חברה זרה ומפירות ההון כפועל יוצא מהיותה ידועה בציבור וכוונת שיתוף בזכויות הנתבע בחברה.

ביהמ"ש לענייני משפחה דחה את התביעה מהטעמים הבאים:

כידוע, שני היסודות להוכחת קשר של 'ידועים בציבור' הם 'חיי משפחה' ו-'משק בית משותף'. כפי שנקבע בפסיקה, היסוד הראשון מורכב מחיים אינטימיים כמו בין בעל ואשתו המשותפים על אותו יחס של חיבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה... היסוד השני הוא ניהול משק בית משותף. לא סתם משק בית משותף מתוך צורך אישי, נוחות, כדאות כספית או סידור ענייני אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואשה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל חיים". עוד הובהר בפסיקה ובספרות, כי "יש להיזהר מאד מלהטיל על בני זוג שחברו לחיות בזוגיות (רצופת אהבה ככל שתהיה) ללא כוונה ליצור מחויבות משפטית הדומה לקשר נישואין, תוצאות משפטיות מרחיקות לכת".

מגורים שלא על מי מנוחות משך תקופה קצרה של כשנתיים, אגב פרידות ואי שיתוף במאומה, למעט מגירת מזומנים, כבענייננו, אינם יוצרים את אותו קשר זוגי המאפשר הכרת השניים כידועים בציבור אשר קשרו גורלם זה בזה. ביהמ"ש מוצא להוסיף בהקשר זה כי יכול והביטוי "ידועים בציבור" אינו מדויק עוד על רקע נטייה גוברת של רבים שלא להינשא פורמלית. אין מדובר עוד במה שהוגדר "ידועה בציבור כאשתו" תוך דיון שהיה בשעתו, האם טועה הציבור לחשוב שפלונית נשואה לאלמוני או לא. כיום אולי יצלח יותר הביטוי זוגיות מסודרת ויציבה אגב שותפות גורל. מכל מקום בנסיבות המקרה ביהמ"ש שוכנע כי דווקא ההיכרות היותר ארוכה בין הצדדים וכישלון החיים יחדיו מעידים על הקשרים אשר לא הביאו לקשירת גורל משותף בין הצדדים.

בהתאם לפסיקה, באין מיסוד של הקשר הזוגי (כפי שנמצא בענייננו), תהא ההכרה בשותפות בנכס עסקי קשה הרבה יותר מאשר בנכס מגורים למשל. לפיכך ושעה שאין עורר כי לא נעשה שום הסכם בכתב בנוגע לחברה (כמו גם לעניין הביטקוין כמפורט בהמשך) ואמירות בעלמא אינן הסכם. הסכם דורש תאריך, מסוימות, גמירות דעת של ממש, תמורה הולמת וכו', גם ראייה מוצקה לקיומו. כן לא נמצא ממש בטענת התובעת כי עבודתה במשך חודשים ספורים במיזם מזכה אותה בבעלות מסוימת ובאחוזי רווח לנצח. מכאן שגרסת התובעת לעניין החברה, לא הוכחה ויש לדחות תביעתה לעניין זה.

בכל הנוגע לעסקת הביטקוין, התובעת טוענת להסכם בע"פ. ואולם גם עפ"י טענות התובעת עצמה, אין מדובר בהסכם ברור שניתן להצביע עליו, לא לגבי היקף הסך, לא לגבי תשלום התמורה, דרכי תשלומה ומועדה הנחזה. על סמך טענותיה, חפצה התובעת ברכוש 70 מטבעות ביטקוין תמורת 40,000 ₪.

התובעת אינה מתכחשת לכך שאין היגיון עסקי בהסכם אלא מניע רומנטי. ברם, באין קשר ברור בין אותה נסיעה לחו"ל, כמו גם הכספים שנטען כי הועברו לנתבע במזומן, לבין עסקת הביטקוין הנטענת, קשה לראות בכך פירעון ודי בכך להביא לדחיית התובענה גם לעניין זה ולו בשל כשלון תמורה יסודי.

לבסוף ולשם הזהירות, ביהמ"ש בחן את העדויות לאור השאלה האם בדיעבד ניתן ללמוד, מן העדויות, התחייבות של התובע כנטען ע"י התובעת והשיב על כך בשלילה.

התובעת חויבה בהוצאות הנתבע בסך 85,000 ₪.

פסק דין

ההליך

1. התובעת הגישה ביום 24/9/2020 תובענה שמטרתה, בין השאר חיוב הנתבע לשלם לה כ- 3,500,000 ₪.
2. לשיטתה מחודש יוני 2014 ועד לחודש יולי 2018 היו הצדדים ידועים בציבור (סעיף 6 לכתב התביעה).
3. התובעת אף סיפרה כי הצדדים החלו לגור יחדיו בחודש אוקטובר 2016 (סעיף 9, שם), אך נפרדו בשל קשיים זמניים בזוגיות במרץ 2017 (סעיף 12, שם).
4. לשיטת התובעת חזרו הצדדים לגור יחדיו ביוני 2017 ושבנו ונפרדו ביולי 2018.
5. התובעת סיפרה כי הסכם בעל פה (שנחתם בנשיקה) העניק לה 70 מטבעות ביטקוין לפי ערך מופחת של \$ 170 ליחידה, תוך שהתובעת לא תשלם עם כריתת העסקה אלא תשלם עם דרישה (סעיף 29, שם).
6. התובעת לדבריה שילמה כ-24,000 ₪ עבור הוצאות שהות השניים בי. (סעיף 31, שם) על דרך רכישת מט"ח.
7. כמו כן, נתנה במזומן לנתבע ביום 20/7/2017 סך 18,000 ₪.
8. לשיטת התובעת, הנתבע העביר עבור התובעת עוד 150,000 ₪ לאחיה (סעיף 37, שם).
9. לכן ולאור פרידת הצדדים ועליית שער הביטקוין, מבקשת התובעת, שקיבלה לשיטתה (סעיף 69, שם) סך כ- 112,500 ₪, את יתרת כספה.

10. התובעת אף עתרה לבעלות בסך 20% מהון מניות של חברה זרה ומפירות ההון כפועל יוצא מהיותה ידועה בציבור וכוונת שיתוף בזכויות הנתבע בחברה.
11. אין עורר כי הצדדים מיצו ההליכים ובכלל זאת 5 דיוני הוכחות וסיכומים.

טענות התובעת בתמצית

12. הנתבע הוא שקרן ולכן על פי ההלכה והפסיקה יש ליתן פסק דין כנגדו.
13. קיימות ראיות לכך שהצדדים תכננו ורצו להתחתן ומערכת היחסים לא הייתה אקראית בלבד ולא רק בעניין זה שיקר הנתבע.
14. הנתבע נמנע מלהעיד עדים שיכולים היו לתמוך בגרסתו וניסה להשתיק עד נוסף.
15. באוקטובר 2014 ביקשה התובעת לרכוש מהנתבע מטבעות ביטקוין בשווי 40,000 ₪ שהיו מחציתם בידיה ומחציתם (של 40,000 ₪) שמורים בידי אביה.
16. הנתבע סיכם כי התובעת רכשה 70 מטבעות וכי בינתיים, עד שיבקש, תשמור כספים אצלה. זו העסקה ואין לה תיעוד כתוב או היגיון עסקי, אלא מניע רגשי.
17. מקצת התמורה שולמה לנתבע בסך 20,000 ₪ ביולי 2017.
18. לא קיים תיעוד כי העסקה אכן נעשתה למשל בתכתובות משנת 2019.
19. הנתבע התחייב בכתב להעביר לתובעת פעם 100,000 דולר ופעם אחרת 400,000 דולר שהיו סכומים חלקיים ולא מדובר במתנה, אלא בהצעה שלא קיבלה התובעת, לרכוש בזול את המגיע לתובעת.
20. התשלום בוצע כך שאבי התובעת העביר לה 20,000 ₪ ששמר עבורה וזו שילמה 24,000 ₪ (באפריל 2016) לטובת רכישת מט"ח לטיול משותף שתוכנן להם בי.. בנוסף, סיכמו הצדדים כי יחלקו במשותף גם בעלות הטיול ובסה"כ כך תשלם התובעת 40,000 ₪.
21. כך או אחרת התובעת שילמה עוד 2,000 ₪ ביולי 2017 במזומן לנתבע.
22. תורמת להוכחת העסקה גם הלוואת 150,000 ₪ לאחי התובעת, אשר מומנה ממימוש 3 מטבעות שהוחזקו בידי הנתבע.
23. אין שום היגיון בטענת הנתבע כי הוא זה שהלווה את הכספים לאחי התובעת.

24. קיימות ראיות ברורות בתכתובת גם מיום 20/8/2020 כי הנתבע התחייב להעביר לה סך משמעותי בין 1.5 מיליון דולר ובין לפחות מחצית מכך.
25. מכוח השיתוף והתכתובת הקיימת משנת 2016, זכאית התובעת, שלא קיבלה שכר תחילה לסך 20% ממניות וזכויות מ..., זאת גם מכח חזקת השיתוף.

טענות הנתבע בתמצית

26. אין לקרוא על הצדדים ידועות בציבור, שניהם היו בני 21 ו-23, יחסיהם לא היו יציבים ורצופי מריבות ופרידות.
27. לא הוצגו ראיות לכריתת עסקת הביטקוין ולא נמצאו גם לא גמירות דעת ומסויימות.
28. העסקה לא רק שלא נכרתה, היא גם מחוסרת היגיון.
29. גם התובעת בזמן אמת, גם לעת פרידות הצדדים, לא סברה שיש ביטקוינים שלה בידי הנתבע.
30. טענת התובעת כי ההלוואה לאחיה הייתה ממנה אינה אלא כזב. ההלוואה ניתנה על ידי הנתבע.
31. גם אגב הפרידה לא דרשה או סברה התובעת כי מגיע דבר מה, גם ההצעה ליתן לתובעת סך נמוך ממיליון דולר לא הייתה אלא שקילת מתן מתנה.
32. לא הוכח כלל כי ניתן דבר מה במסגרת עסקת הביטקוין כיכול. למעשה הטענה בדבר רכישת מזומן לטיול בי. הוכחה ככוזבת.
33. 20,000 ₪ נוספים גם הם לא שולמו אגב עסקת הביטקוין אלא לרכישת מטבע דיגיטלי אחר שנשמר ע"י התובעת ובידיה.

דיון והכרעה

זכויות בחברה (...)

34. בוחר אני להתחיל דווקא בשאלה, האם היו השניים שבפניי ידועים בציבור. שאלה זו תשפיע כמובן על טענת השיתוף ודרישת התובעת לקבל 20% מאחזקות הנתבע בחברה ו-20% מרווחי הנתבע.

35. אין עורר כי כאשר טוענת התובעת כי "סיכמה" שתקבל מהנתבע 20% מן החברה המוחזקת ע"י חברה אחרת שבבעלות הנתבע, אין לכך כל ראייה ממשית או הסכם ממש.
36. ברור שהסיכום הנטען (20% אך ללא שכר) לא ארך שכן כשנפרדו הצדדים גם ב-2017, "הפחיתה" התובעת פעילותה בחברה ולאחר כמה חודשים, עם חידוש היחסים הרומנטיים, חזרה התובעת לעבוד ובשכר.
37. אולי בשל ספקות אלו גם טענה התובעת כי עסקינן בבני זוג (סעיף 79 לסיכומיה), לאמור טענה ל"שיתוף".
38. הבה נזכור בכמה: ראשית, אמירות בעלמא אינן הסכם. הסכם דורש תאריך, מסוימות, גמירות דעת של ממש, תמורה הולמת וכו' (וראה: [ע"א 7193/08 עדני נ' דוד](#) [נבו] {פמ"מ – 18/7/2010}), גם ראייה מוצקה לקיומו.
39. מתקבל רושם כללי שהתובעת בדיעבד נאחזת במיני אמירות בעל פה, שברצינותן וסופיותן יש ספק, על מנת ליצור לעצמה, אגב יחסי עבודה ויחסים אישיים השלובים זה בזה, מקור להתחייבויות שספק אם באה לעולם.
40. שנית, אנו זוכרים שבאין מיסוד של הקשר הזוגי, תהא ההכרה בשותפות בנכס עסקי קשה הרבה יותר מאשר בנכס מגורים למשל (וראה: [רע"א 9755/04 ביטון נ' קצין התגמולים](#) [נבו] {פמ"מ – 31/8/2008}).
41. בשאלת קיום יחסים רומנטיים סוערים בלתי רצופים ויודעי עליות וירידות כדי אי התקבעות קשר היוצר חיובים, עסקתי בין השאר אגב [תמ"ש \(ת"א\) 30162/09 פלונית נ' פלוני](#) [נבו] {פמ"מ – 6/3/2018}, ושם כתבי בין השאר כך:

"הדין החל"

55. הטיבו שני הצדדים להביא מן הדין וכך:

כתבה התובעת מסעיף 372 לסיכומיה:

"372. אם כן בשים לב לכך שתיק זה עיקרו בשאלת האם הצדדים ידועים בציבור ואם לאו, להלן נקדיש את הפרק הבא למסגרת המשפטית האופפת את סוגיית הידועים בציבור. [בתמ"ש \(משפחה תל אביב-יפו\) 20044-07-12](#) עזבון המנוח הגב' ס.א. ז"ל נ' ל.א.ר. (פורסם בנבו, 17.12.2013) (להלן: "עזבון המנוחה הגב' ס.א.") ציין בית משפט נכבד זה את המבחן העקרוני לצורך קביעה כי זוג הם ידועים בציבור: "יש להוכיח מבחן דו שלבי מצטבר. ראשית את עובדת היות השניים בבחינת ידועים בציבור. שנית את כוונת השיתוף שבין השניים".

373. עוד נפנה להלכה המנחה בעניין ידועים בציבור בע"א 6434/00 דנינו נ' מנע ואח' פ"ד נ"ו(3) 683 שם נקבע:

"הענקתה של הזכות למזונות מותנית בקיומם של "חיי משפחה במשק בית משותף". ביטוי זה נתפרש לא אחת על ידי בית משפט זה, והובהר כי הוא כולל שני יסודות: "...חיי אישות כבעל ואשה וניהול משק בית משותף. היסוד הראשון מורכב מחיים אינטימיים כמו בין בעל ואשתו המשותתים על אותו יחס של חיבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה... היסוד השני הוא ניהול משק בית משותף. לא סתם משק בית משותף מתוך צורך אישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואשה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל חיים..."

וכן כי: "אין המדובר כאן על שני יסודות מנותקים, שאינם משתלבים זה בזה, אלא על שני מרכיבים השזורים זה בזה: לא על חיי משפחה לבד המדובר כאן אלא על חיי משפחה בעלי אופי מוגדר, היינו כאלה שביטויים בקיום משק בית משותף" (ע"א 107/87 אלון נ' מנדלסון [נבן] [3], בעמ' 434). תנאים אלה הם תנאים מהותיים, ואין מדובר בדרישה ראייתית גרדא (ראו גם א' בן דרור הידועה בציבור – נשואים ללא נישואין [5], בעמ' 366-333).

374. בספרו "הידועים בציבור", אומר המחבר, מר שחר ליפשיץ, כי הייחודיות של המשפט הישראלי ניכרת מבחינת תנאי הסף הקלים להכרה במעמד של ידועים בציבור, או כדבריו, בעמ' 94:

"הייחודיות של המשפט הישראלי משתקפת בעיקר בהיעדרן של מגבלות פורמאליות, כגון משך זמן מזערי של חיים משותפים, כתובת מגורים משותפת, כשירות לנישואין, הצגה חברתית כנשואים".

375. כב' השופט יהורם שקד בתמ"ש (ת"א) 55392-09-11 (פמ"מ) [פורסם בנבן] הבהיר כי:

"...היסוד השני, ניהול משק בית משותף, מכווון למקרים בהם אין המדובר בסתם משק בית משותף מתוך רצון אישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואשה הדבקים אחד בשני בשקר של גורל חיים ... בהתאם לאמור נקבע, כי כדי שבני זוג יוכרו כידועים בציבור, עליהם לעבור "מבחן סף". יש לראות כי בני הזוג עברו את שלב ה"ניסיון", וכי הם גמרו בדעתם למסד את הקשר ביניהם ולמעשה להתקשר האחד עם השני במערכת של חובות וזכויות של דיני הנישואין והגירושין, הן במהלך חייהם המשותפים והן לעת פירוקם... . ויודגש, בחינת מערכת היחסים בין אותם בני זוג צריכה להיעשות על פי קריטריונים סובייקטיביים, בהתאם

לאומד דעת בני הזוג הקונקרטיים העומדים בפני ביהמ"ש. על ביהמ"ש לבחון כיצד ראו בני הזוג שבפניו את מערכת היחסים ביניהם..."

376. בע"מ הגב' ס. מסביר ביהמ"ש הנכבד, כי את החוזה המשפחתי בין בני הזוג יש לבחון לפי דיני החוזים, כך:
- "67. כאשר מבקש ביהמ"ש לגלות האם התכוונו השניים לקשור גורלם זה בזה, שמא נקלעו למגורים, בצוותא או אפילו מגורים חלקיים בצוותא מן הראוי שישים ליבו לדיני החוזים.
68. אגב תמ"ש (...) קצב הסברתי, כי משכשיר אדם לבוא שערי ביהמ"ש לענייני משפחה יש לראותו כמי הטוען לקיומו של חוזה משפחתי, חוזה זה חל גם על מי שאינו נשוי לחברו.
69. אותו חוזה משפחתי המחייב את שני צדדיו לתום לב ולהגינות יבדוק, במקרה שלנו, האם אכן נהג התובע כפי המצופה מבן זוגו לנהוג.
70. ואולם, עוד בטרם ביצוע בדיקה כאמור נדרשים אנו לבדיקה האם נקשר חוזה אם לאו, ומשיודעים אנו, כי חוזה נכרת על דרך הצעה וקיבול יש צורך לבדוק את גמירות דעת הצדדים.
71. במילים אחרות צריך התובע להוכיח, כעניין שבעובדה, שהמנוחה נתכוונה וגמרה אומר דעתה לקשור גורלה בגורלו."

עוד חשוב להפנות לע"א 1966/07 עמליה אריאל ה' קרן הגמלאות של חברי אגד בע"מ ורחל יזרעלי (פורסם בנבו) (להלן "פרשת עמליה אריאל") שבו נקבע, כי כאשר נדרשים להכיר בבת הזוג כידועה בציבור, יש ליתן משקל מכריע וממשי לאופן שבו ראו את עצמם בני הזוג, והאם הם התייחסו לעצים ידועים בציבור, אשר קשרו את חייהם זה בזו.

עוד ציין כי בחינת מערכת היחסים בין הצדדים צריכה להיעשות על פי קריטריונים סובייקטיביים, ואין ספק כי הצדדים עצמם ראו את מערכת היחסים ביניהם כמערכת יחסים זוגית כשל על ואישה (בע"מ 3497/09 פלוני נ' פלונית, פורסם בנבו 4.5.10)...".

"201. חשוב יהיה לעמוד עוד על העובדה, כי ישנה בפסיקה הבחנה, מהותית ויסודית, בין ידועים בציבור לבין בני זוג שהינם "חברים". הדברים הובהרו ופורטו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בע"מ 264/05 פלונית נ' אלמוני [פורסם בנבו], בהבהירו:

"...[יש] צורך לחדד את האבחנה בין בני זוג 'חברים' במובן הרגיל והמקובל, לבין בני זוג החיים כנשואים לכל דבר ועניין, על כל המשתמע מכך... שני היסודות להוכחת קשר של 'ידועים בציבור'... משמעותו ידוע בציבור כבעלה ו'ידועה בציבור' כאישתו (נדגיש – להבדיל מחברות).

אחד המבחנים המרכזיים בפסיקה לקיום "חיי משפחה" הינו תקופת חיים משותפים משמעותית.

202. באותו עניין דחה בית המשפט את תביעת האישה להכרה בה כידועה בציבור, וזאת על אף שהתגוררה עם בן זוגה משך כשלוש שנים תמימות (ובעניינו, כפי שיפורט להלן תקופת המגורים המשותפים הייתה קצרה בהרבה ולא עלתה על חודשים בודדים, בכל פעם, כאשר היא נקטעה בקשרים עם צדדים שלישיים). וכך קבע בית המשפט:

"מערכת היחסים בין הצדדים לא עברה את שלב ה"ניסיון" והחברות, והמערערות לא הרימה את הנטל להוכיח כי נתמלאו התנאים להכרתה ידועה בציבור של המשיב, על כל המשתמע מכך".

203. כן ראו ע"מ (חי) 418-12-08 ס.ג. נ' ג.ג. [פורסם בנבו, 9.3.09], שם הובהר ביתר פירוט, ההבדל שבין "חברות" גרידא לבין קשר של ידועים בציבור: "למעשה, בהגדרת 'חברים' ניתן לכלול את כל הדפוסים לעיל. לפיכך, אבהיר כי הכוונה בדפוס זה לאותם בני זוג החיים ביחד חיי משפחה ללא נישואין, לא מכורח החוק, ולא מתוך מניעים אידיאולוגיים כאלה או אחרים, אלא כתקופת ניסיון לקראת נישואין, כתקופת מבחן, או סתם לשם העניין עצמו. אין ספק כי לגבי אלה החיים ביחד לשם ניסיון, אין מקום להחיל על מערכת היחסים ביניהם את דיני הנישואין והגירושין. כך, בודאי שאין מקום להחלת דינים אלה על מי שמצוי בתקופת מבחן, או על מי שחבר לחיות כך מתוך רצון לחיים משותפים ללא מחויבות משפטית, ובהעדר כל כוונה להעניק זה לזו זכויות כמו פנסיה, חזקת שיתוף, ירושה וכן הלאה... ראוי לטעמי להכביד בעוצמת הראיות על הטוען ל'שותפות זוגית' (ראה פסק דין ביטול לעיל, סעיף ב' לפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין "יש להיזהר מאד מלהטיל על בני זוג שחברו לחיות בזוגיות (רצופת אהבה ככל שתהיה) ללא כוונה ליצור מחויבות משפטית הדומה לקשר נישואין, תוצאות משפטיות מרחיקות לכת"). לטעמי, דווקא מנקודת מבט ליברלית, יש להימנע מהרבחת ההכרה במחויבות בין בני זוג אלה כ"שותפות זוגית".

ה(2). אף ביחס למי שהוכרו כ"ידועים בציבור", אין במקרים רבים תחולה לחזקת השיתוף (לבטח בנוגע לתחילת החיים המשותפים).

205. עצם הכרה בבני זוג כידועים בציבור, אינו מובילה, באורח אוטומטי להחלת חזקת שיתוף בנכסיהם.

206. לצורך החלת חזקת שיתוף יש צורך בדבר מה נוסף להוכיח את כוונת השיתוף.

207. עמד בית המשפט בע"מ 264/05 פלונית נ' אלמוני [פורסם בנבו] בהבהירו:
 "אעיר כי אף לו הייתי מגיעה למסקנה כי הצדדים היו 'ידועים בציבור', הרי שלא
 היה די בכך כדי לקבוע שעל הצדדים חלה הלכת השיתוף.
 תחולת הלכת השיתוף על 'ידועים בציבור' הוכרה במספר רב של פסקי דין, החל בפרשת
 שחר נ' פרידמן (ע"א 52/80 פ"ד לח (1) 443) ובפסקי דין נוספים. ראו: ע"א 4385/91 סלם
 נ' כרמי פ"ד נ"א (1) 537, בר"ע 1468/96 יקותיאל נ' יקותיאל [נבו] תק-על 873 (2) 1996;
 ע"א 65/89 מוסטפא נ' מטוע פ"ד מ"ד (4) 197; ע"א 749/82 מוסטון נ' וידרמן פ"ד מ"ג (1)
 278; ע"א 625/83 ברקוביץ נ' בודניה פ"ד מ"א (4) 581.

208. הדברים בעלי משמעות יתרה, וחוזקה יתרה, בכל הנוגע לתקופה הראשונה של
 הקשר.
 עמד על כך בית המשפט העליון בע"א 52/80 שחר נ' פרידמן [פורסם בנבו], עת
 הבהיר כי גם מי שהחלו בחיים משותפים כידועים בציבור, לא ייחשבו כמי
 שביקשו לשתף נסכים זה לזו, ככל שהדבר נוגע לשלב הראשון של תחילת החיים
 המשותפים. כך:
 "בני זוג שחיים כידועים בציבור, מכיוון שהם רוצים 'לנסות' זה את זה אם יוכלו
 להתמיד בקשר אמיץ ביניהם ... עם תחילת החיים המשותפים כידועים בציבור
 לא יחול שיתוף נכסים בין בני הזוג...".

56. אני עצמי, אגב **תמ"ש (ת"א) 5028-05-16** ק. ש. נ' א. פ. [נבו] (פמ"מ – 8.6.2017)
 כתבתי, בין השאר, כך:

"על ה'ידועות בציבור' – טיב יחסי הצדדים

16. מסתבר שהשאלה מי הוא הידוע בציבור ומה הן זכויותיו (וחובותיו?) הצדיקה
 בשעתו אפילו כתיבת ספרים (וראה: "**הידועים בציבור בראי התאוריה האזרחית
 של דיני המשפחה**", ש. ליפשיץ, תשס"ה - 2005).

17. נאמר ראשית, כי ההגדרה הישנה ולפיה מדובר במי שהציבור חושב שהוא נשוי,
 אף שאינו כזה בפועל (וראה: ע"א 2000/97 לינדורן נ' קרנית, נה(1) 12 {פמ"מ –
 19/12/1999}), אבד עליה הכלח.

18. אנו יודעים כי זוגות רבים, גם אם אינם מנועים מלהינשא, בין על-פי דין אישי
 ובין בחו"ל, יהא מינם כאשר יהא, בוחרים לחיות יחדיו ללא הגדרה פורמאלית של
 נישואין, ואין הציבור בוחש בשאלה מדוע כך בוחרים הם: לשם ההנאה, לשם
 החברות, לשם הנוחות הכלכלית, ובכלל, לא תמיד מגורי צוותא יוצרים משפחה.

19. בחוק הישראלי אין סטטוס הקרוי ידוע בציבור (וראה: **תמ"ש (ת"א) 5194/98**
 פלונית נ' אלמוני [נבו] {פמ"מ – 4/8/2002}), ומכאן ספק גמור אם יש מקום

להתיר תובענה שכולה בקשת הצהרה בדבר היות שניים ידועים בציבור ללא עתירה נוספת הנובעת מקביעה עובדתית, כי שנים הם ידועים בציבור.

20. יודעים אנו כי לא משך חלוף הזוגיות מוגדר, הוא הקובע (וראה: [ת"ע \(ת"א\) 3696/90](#) אמיר נ' זגר [נבו] {פמ"מ – 16/9/1991}). אפילו במקרים נדירים אין חובה על-מנת להיחשב כבן זוג (ידוע בציבור, כפי השם שהשתרש) להתגורר יחדיו (וראה: [ע"מ 4614/05 מ"י נ' אורן](#), סא(1) 211 [נבו] {פמ"מ – 16/3/2006}).

21. הכיצד אפוא נדע מי ידוע בציבור ומי אינו כזה? שהרי קיום משק בית משותף, נכסים משותפים, פרי בטן וכו' אינם אלא סממנים לקביעה העובדתית (וראה: [בג"צ 693/91](#) אפרת נ' הממונה על מרשם האוכלוסין, מז(1) 749 {פמ"מ – 29/3/1993}).

22. סבורני כי עד היום ההגדרה הקולעת מכל צריכה לנבוע מאשר קבע בית המשפט העליון בע"א [6434/00](#) דנינו נ' מנע, נו(3) 683 {פמ"מ – 14/3/2002}, לאמור כי הצדדים התכוונו לקשור גורלם זה בזה ואם תרצה יש להוכיח כי הצדדים התכוונו להקים משפחה ולא הסתפקו בכוונה לחיות לעת עתה זה לצד זה עד שיחליטו אם להתקדם לכיוון של "משפחה" או של פרידה, כמו גם השארת המצב הקיים.

23. פסיקה לא מעטה קבעה בשעתו, כי ההחלטה שמקבלים שניים היכולים להינשא, שלא להינשא, היא החלטה בעלת משמעות שיש בה להפחית מחיובים הדדיים, דהיינו ראיית הצדדים כמי שהסכימו שלא ליטול על עצמם את אותן מחויבויות שיש לבעל ואשה (וראה: [ע"א 4385/91 סלם נ' כרמי](#), נא(1) 337 {פמ"מ – 6/5/1997}).

24. בדרך שונה במקצת ראתה חברתי השופטת (כתארה דאז) מירה דהן אגב [תמ"ש \(ת"א\) 3028-08-12](#) ל.ב. נ' א.ג. [נבו] {פמ"מ – 30/6/2015} את המצב המשפטי, וכך כתבה :

"המסגרת המשפטית

האם היו הצדדים ידועים בציבור ?

12. א. ההכרה המשפטית בבני זוג כ"ידועים בציבור" נועדה להשוות את מעמדם של בני זוג החיים יחד כנשואים, למעמדם של בני זוג נשואים.

[ע"מ \(חי\) 264/05](#) פלוני נ' אלמונית [פורסם בנבו], (פס"ד מיום 04.05.06).

המבחנים לקביעת 'ידועים בציבור' מבוססים ברובם על לשון סעיף 55 [לחוק הירושה](#), תשכ"ה – 1965, הקובע את זכותם של ה'ידועים בציבור' לירושה על פי

דין. הסעיף אינו נוקט במונח "ידועים בציבור" אלא קובע תנאים מפורשים: "חיי משפחה במשק בית משותף".
מנשה שאוה הדין האישי בישראל 695 (מהדורה רביעית, 2001).

תנאים אלה אומצו לצורך קביעת 'ידועים בציבור' גם במישור היחסים הפנימיים בין בני הזוג, תוך שנקבע כי אלה תנאים מהותיים ולא ראייתיים גרידא. ([ע"א 6434/00](#) דנינו נ' מנע, פד"י נו 683(3) :
 "ביטוי זה נתפרש לא אחת על ידי בית משפט זה, והובהר כי הוא כולל שני יסודות : ... חיי אישות כבעל ואשה וניהול משק בית משותף. והיסוד הראשון מורכב מחיים אינטימיים כמו בין בעל ואשתו המשותתים על אותו יחס של חיבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה... היסוד השני הוא ניהול משק בית משותף. לא סתם משק בית משותף מתוך צורך אישי, נוחות, כדאות כספית או סידור ענייני אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואשה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל חיים"..[ע"א 621/69](#) ניסים נ. יוסטר פד"י כד(1) 617 בעמוד 619 ; [ע"א 79/83](#) היועמ"ש נ. שוקרן פד"י לט (2) 690 בעמ' 692-93). הודגש כי "אין המדובר כאן על שני יסודות מנותקים שאינם משתלבים זה בזה, אלא על שני מרכיבים השזורים זה בזה. לא על חיי משפחה לבד המדובר כאן, אלא על חיי משפחה בעלי אופי מוגדר. היינו ככאלה שביטויים בקיום משק בית משותף" ([ע"א 107/87](#) אלון נ. מנדלסון פד"י מג(1) בעמ' 433-434) תנאים אלה הם תנאים מהותיים ואין המדובר בדרישה ראייתית גרידא (ראו גם : א. בן-דרור, הידועה בציבור : נישואין ללא נישואין (מהדורה שלישית, 2000 עמ' 33-36). שם בעמוד 689.

ב. שני היסודות להוכחת קשר של "ידועים בציבור" – חיי משפחה וניהול משק בית משותף פורשו בפסיקה, כמבחן כפול ומשולב שמטרתו איתור אורח חיים הדומה במהותו לאורח חיים של זוג נשוי ; "ידועים בציבור" משמעו ידוע בציבור כבעלה ו'ידועה בציבור' כאשתו.
 ראה : [ע"מ \(חי\) 264/05](#) פלונית נ' אלמוני, [פורסם בנבו], (פס"ד מיום 4.5.2006).

ג. נקבע כי שאלת קיומם של תנאים אלה מן הראוי שתיבחן על פי קרטריונים סובייקטיביים. כלומר – כיצד ראו בני הזוג עצמם את מערכת היחסים ביניהם.
 ראה : [ע"א 107/87](#) אלון נ' מנדלסון פד"י מג(1) 431.
[ע"א 79/83](#) היועמ"ש לממשלה נ' סוזן שוקרון, פ"ד לט (2) 690.

לעניין התנאי "חיי משפחה" – נקבע כי הוא מורכב מחיים אינטימיים, כמו בעל ואישה, המשותתים על יחס של אהבה, מסירות ונאמנות המראה שהם קשרו את גורלם זה בזו; אורח חיים קבוע, דאגה זה לזו, הבטחת שלומו ובריאותו של השני.
[ע"א 235/72](#) בירנבאום נ' עזבון ליון, פד"י כז (1) 645.

בג"צ 4178/04 פלוני נ' ביה"ד הרבני הגדול לערעורים, סב (1) 235.

אשר לתנאי "ניהול משק בית משותף" – נקבע כי מדובר בחיי משפחה משותפים, כמקובל בין בעל ואישה הדבקים זה בזה. שיתוף במקום המגורים, בפעולות היומיום, כאשר כל אחד מבני הזוג תורם את חלקו כפי יכולתו.

ראה: ע"א 621 69 נסיס נ' יוסטר, כד(1) 617.

עם זאת נקבע כי אין הכרח בשיתוף קנייני בנכסים, וכן יתכן שיהיו לבני הזוג חשבונות בנק נפרדים. הכוונה לקיום כלכלי המושתת על שיתוף במאמצים ובאמצעים לקיום צרכים שאדם נזקק להם בחיי היומיום (ע"א 107/87 לעיל, [פורסם בנבו] שם).

להעיד על ארעיות הקשר או על היותו בלתי מחייב, באופן השולל קיומה של כוונה לשיתוף רכושי. יש, אפוא, להתחשב בכל מקרה ומקרה בטיב הקשר הזוגי, בנסיבותיו ובכוונות המונחות בבסיסו, תוך בחינת האפשרויות שעמדו בפני בני הזוג למיסוד הקשר הזוגי מחד-גיסא ומידת האפשרות של כל אחד מבני הזוג לניתוק הקשר מאידך גיסא. יש ליתן משק הנכבד לאוטונומית הרצון של בני הזוג בעיצוב הקשר הזוגי ביניהם ובקביעת ההסדר הרכושי החל על נכסיהם. זאת, בכפוף לעיקרון תום-הלב המחיל על המערכת ההסכמית – המפורשת או המשתמעת – בין בני הזוג ערכים של צדק, יושר, הגינות ושוויון (ראו: ש' ליפשיץ הידועים בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה (תשס"ה) -159 157; כן ראו והשוו: רע"א 8256/99 פלונית נ' פלוני ואח', פ"ד נח(2) 213, בפיסקאות 23-22...

הנה כי כן, ההלכה לפיה לשם הוכחת כוונה לשיתוף נכסים בין בני-זוג ידועים-בציבור נדרשות ראיות נוספות מעבר לעצם החיים המשותפים יחדיו, נובעת מהזהירות שלא לכפות על הצדדים הסדר של שיתוף רכושי מקום בו בני-הזוג בחרו שלא להחיל על עצמם הסדר כאמור. (שם, פסקה 7 לפסק הדין).

13 א. 'ידועים בציבור' הינם כאמור בני זוג שהחליטו לקשור גורלם אחד בשני, לקיים אורח חיים משותף כבני זוג נשואים לכל דבר ועניין.

...

יפים בהקשר זה דברי בית המשפט העליון בבג"צ 4178/04 פלוני נ' בית הדין הרבני לערעורים ס"ב (1) 235 (פס"ד מיום 13.12.2006) מפי כב' הנשיאה ביניש כדלקמן:

"לעיתים, בני-זוג מקיימים חיי זוגיות משותפים ללא אקט פורמאלי של נישואין מתוך בחירה שלא למסד את הקשר הזוגי ביניהם, להבדיל ממקרים בהם העדר הנישואין נוע ממניעות להינשא זה לזו. במקרים אחרים, עשוי הדבר להעיד על ארעיות הקשר או על היותו בלתי מחייב, באופן השולל קיומה של שוונה לשיתוף רכושי. יש, אפוא, להתחשב בכל מקרה ומקרה בטיב הקשר הזוגי, בנסיבותיו ובכוונות המונחות בבסיסו, תוך בחינת האפשרויות שעמדו בפני בני-הזוג למיסוד הקשר הזוגי מחד-גיסא ומידת האפשרות של כל אחד מבני הזוג לניתוק הקשר מאידך-גיסא. יש ליתן משקל נכבד לאוטונומיית הרצון של בני הזוג בעיצוב הקשר הזוגי ביניהם ובקביעת ההסדר הרכושי החל על נכסיהם. זאת, בכפוף לעקרון תום-הלב המחיל על המערכת ההסכמית – המפורשת או המשתמעת – בין בני-הזוג ערכים של צדק, יושר, הגינות ושוויון (ראו: ש' לפשיץ הידועים בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה (תשס"ה) 157-159; כן ראו והשוו: [רע"א 8256/99](#) פלונית נ' פלוני ואח', פ"ד נח(2) 213, בפסקאות 22-23 לפסק-דינו של השופט ברק).

הנתבע הינו רווק ומדברים הצדדים עולה כי לא הייתה מניעה משפטית כי הצדדים יינשאו, ודומה כי אף לא היתה לצדדים התנגדות עקרונית כלפי מוסד הנישואין הנהוג בישראל (התובעת נישאה בעבר כאמור) ולא נשמעה סיבה עקרונית המהירה אי מיסוד יחסי הצדדים.

ניתן לאמר כי העובדה שבני הזוג לא נישאו נעוצה בהעדר רצון ו/או גמירות דעת ו/או כוונה למסד את היחסים באופן פורמלי הדבר מהווה פרמטר נוסף לבחינה קרי, אין המדובר ב"ידועים בציבור תוצרת ישראל" (על ההבחנה שבין ידועים בציבור "אוניברסאליים" לידועים בציבור "תוצרת ישראל" ראה פרופ' שחר ליפשיץ הידועים בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה בעמודים 98-101 (2005) וכן בע"מ 8500/12 פלוני נ' פלונית [פורסם בנבו] (פס"ד מיום 20.6.2013).

כידוע, כשמדובר בבני זוג המקיימים חיים בצוותא מבלי שמיסדו את הקשר ביניהם מתוך בחירה – ולא בשל היותם מנועים מלהינשא – עובדה זו כשלעצמה עשויה לשלול כוונת שיתוף בנכסים (ראה [ע"א 52/80 שחר נ' פרידמן](#), פ"ד לח(1) 433, בעמ' 448-449).

ב. כאמור, בנסיבות המקרה דנן יש בעובדה שהצדדים בחרו שלא לעגן את החיים המשותפים באקט פורמלי של נישואין, כדי להצביע על בחירה להימנע מהמחויבות שטבועה במוסד הנישואין, על השלכותיה הכלכליות והרכושיות.

מתוך כיבוד אוטונומיית הרצון של הצדדים בעיצוב הקשר, מתחייבת נקודת מוצא לפיה הצדדים במקר דנן לא היו מעוניינים להחיל על עצמם את משטר השיתוף הרכושי של הנישואין, ועל התובעת הטוענת אחרת מוטל נטל כבד.

57. השאלה הניצבת בפני היא איפוא, מה טיב אותו "חוזה מכללא" המתקיים בין הצדדים הספציפיים? האם חוזה הוא לקשירת גורל משותף? והאם השתקלל חוזה כזה? וכדי שישתקלל, מה טיב גמירות הדעת ששררה בין הצדדים שבפני, שברור שלא נישאו?
58. נדמה לי (והדברים כוללים אפילו את המקרה החרוג בו הכיר כב' סגן הנשיא כתוארו דאז, השופט י. יעקב כהן (וראה: [ת"ע \(כ"ו\) 3600/07](#) ד. ר. נ' א. ל. [נבן] {פמ"מ – 9.9.2007} בבני זוג שאינם גרים יחדיו, כידועים בציבור), כי ידועות בציבור קשורה בכוונה גמורה לפיה אין רק רצון לקשור קשר משפחתי, אלא זה גם יציב ומתקיים בפועל.
59. נכון, לא נדרשת הרמוניה מושלמת (וראה: [ע"א 234/80](#) גדסי נ' גדסי, לו(2) 645 {פמ"מ – 22.4.1982}), נכון, יתכנו משברים כבכול זוגיות, נכון שאין צורך בשונות מינים, אך נדרשת זוגיות יציבה במידה סבירה, אשר אדם סביר היה חוזה פרוגנוזה להישרדותה, והיא מתנהלת כזוגיותם של רוב בני האדם, ואין היא בבחינת מחזור פרידות ומריבות שאינה מתקיימת כמשפחה, לזמן ארוך".
42. וכך כתבה התובעת בסעיף 82 לסיכומיה :
- "בני הזוג גרו יחד במשך כשנתיים מתוך 4 שנות קשר... הם עשו שימוש משותף במגירת מזומנים..."**
43. אין עורר כי הצדדים לא חלקו לא חשבון משותף גם לא נכס אחר.
44. בסעיף 86 לסיכומיה כתבה התובעת :
- "אמנם לא תמיד מערכת היחסים הייתה על מי מנוחות... ובסה"כ היו..."**
(השניים) פרודים לתקופה מצטברת של לא יותר מחודשיים"
45. מגורים שלא על מי מנוחות משך תקופה קצרה אגב פרידות ואי שיתוף במאומה, למעט מגירת מזומנים, אינם יוצרים את אותו קשר זוגי המאפשר הכרת השניים כידועים בציבור אשר קשרו גורלם זה בזה.
46. יכול והביטוי "ידועים בציבור" אינו מדויק עוד על רקע נטייה גוברת של רבים שלא להינשא פורמלית.

47. אין מדובר עוד במה שהוגדר "ידועה בציבור כאשתו" תוך דיון שהיה בשעתו (וראה: [בג"ץ 693/91 אפרת נ' הממונה על מרשם האוכלוסין](#), מז(1) 749 {פמ"מ – 29/3/1993}), האם טועה הציבור לחשוב שפלוגית נשואה לאלמוני או לא. כיום אולי יצלח יותר הביטוי זוגיות מסודרת ויציבה אגב שותפות גורל (וראה: [ע"א 2000/97 לינדורן נ' קרנית](#), נה(1) 12 {פמ"מ – 19/12/1999}).
48. לטעמי דווקא ההיכרות היותר ארוכה וכישלון החיים יחדיו מעידים על הקשיים אשר לא הביאו לקשירת גורל משותף בין השניים שבפניי.
49. למעשה, המעניין בעדות התובעת מעמ' 38, ימצא עדות מדויקת באשר למגורי הצדדים. וכך העידה התובעת:

"גרתם יחד לפני נובמבר 2016?"

כן. אצל אמא שלו.

כמה זמן גרתם אצל אמא שלו?

מאוקטובר.

אז את אומרת שמאוקטובר 2016 גרתם יחד?

אצל אמא שלו, כן, במשך כחודש ואז בנובמבר עברנו לדירה שכורה בתל אביב.

תאשרי שבמרץ 2017, לאחר 4 חודשים כבר לא גרתם יחד, נכון?

נכון."

קשה לומר כי מדובר בתקופת מגורים משמעותית או ארוכה.

50. נעשה אתנחתא ונזכיר כי התובעת חפצה ברווחים עתידיים ובאחוזים מחברה בה יש גם שותפים זרים (עדות התובעת בעמ' 55), לפיה לא ידעו כלל השותפים שיש להם כביכול "שותפה" נוספת.
51. אגב אתנחתא נזכיר שוב בכאן את הלכת [בג"ץ 4178/04 \(פלוני נ' בית הדין הרבני לערעורים](#), סב(1) 235 {פמ"מ – 13/12/2006}), אשר גם היא חיבה הוכחת אי ארעיות, חיבה, אהבה, מסירות וקשירת גורל על בסיס אותו קשר עמוק הקיים גם אצל זוג הנשוי כחוק.
52. שוב וכאמור, הן לעסקת הביטקוין והן לעניין החברה, אין עורר כי לא נעשה שום הסכם בכתב (וראה גם סעיף 29 לסיכומי תשובתה של התובעת).
53. משסברתי כי יחסי הצדדים לא התקבעו מעולם לקשירת גורל של ממש והתאפיינו במריבות ופרידות, גם לא נפרשו על פני זמן ממושך, יש לשאול האם נכרתה עסקה בדבר מתן זכויות לתובעת בחברה.
54. בסעיפים 69-71 לסיכומיה כתבה התובעת כך:

- 69" עילת תביעה נוספת אשר הוכחה בראיות למכביר, עניינה בדרישה לקבלת 20% מאחזקותיו ורווחיו של א. מ.... כך, בחודש יולי 2016 או בסמוך לכך החל א., ביחד עם נוספים, לעסוק בהקמת מיזם המאוגדת באי סיישל, כאשר 100% ממניותיה מוחזקות על ידי ב. פיתוח בע"מ [סעיף 173 לתצ' א.] – שבה מחזיק א. בכ-90% מהון המניות [ראה נסח רשם החברות, נספח 34 לתצהיר א.].
70. נ. הצטרפה לפעילות המיזם כבר בשלביו המוקדמים בחודש נובמבר 2016, לאור בקשתו של א. אשר כתב לה ביום 3.10.2016: "אני מכניס אותך איתי לעסק. אנחנו נתעשר" [נספח 2 לתצהיר נ.].
71. טרם שנ. הצטרפה למיזם היא סיכמה עם א. שהיא תסייע להקמת המיזם ללא כל משכורת קבועה, ואולם היא תהיה זכאית ל-20% מאחזקותיו והכנסותיו של א. במיזם [עמ' 56 ש' 18-29] ולביהמ"ש הוצגו מספר ראיות בתכתובת שבין השניים לסיכום בעניין ה-20% [ראה הפירוט בסע' 75 לתצהיר נ.].
55. אין עורר כי התובעת "הפחיתה", לשיטתה, את פעילותה במרץ 2017 עם פרידת הצדדים וחידשה אותה במשרה בשכר ולא כזימת בספטמבר 2017 תוך שחדלה לעבוד כ-3 חודשים אחר כך עם פרידת הצדדים.
56. הטענה של התובעת היא כי עבודתה במשך חודשים ספורים מזכה אותה בבעלות מסוימת ובאחוזי רווח לנצח.
57. מאליו ברור כי אם הוציאה התובעת הוצאות שלא פורטו ולא הוחזרו לה, אין הדבר מזכה בעלות.
58. על פרטי העסקה בחברה לא תמצא לך מסמך או דבר מה הנחזה לחוזה סביר ובו תמורה, תאריך וכו', וגם אם ליהג הנתבע ואמר "אני אכניס אותך לחברה", אין בכך מאומה לצורך הוכחת קיום הסכם ממש, מה גם שהתנהלות התובעת הייתה בזוגיות תורמת ובפרידה אינה פעילה. לא כך נוהג "שותף".
59. אין ספק כי התובעת הכמינה לכאורה מן השותפים (ראה עדותה בעמ' 55) עת היותה שותפה כביכול.
60. כלל לא ברור (וראה עמ' 56) מדוע ניסתה התובעת, גם בניגוד לטענותיה שלה, לדרוש סך 50% מן החברה, זולת אם נהגה בשיטת "תפוס כפי יכולתך".

61. האמור בעדות התובעת בעמ' 56 אינו משכנע אותי כי נוצרה באמת עסקה אגב מסוימות של מה חייבת התובעת לעשות ומה בדיוק התמורה.
62. להפך, הסכם העסקה (עמ' 57 לעדות התובעת) מציין מפורשות מה מגיע לתובעת ואינו מציין מניות או זכויות בעלות.
63. ללמדך כי כשניתן היה לערוך הסכם והיה הסכם, לא סתם ידעה התובעת לעמוד על שלה.
64. זאת ועוד, בעמ' 57 לפרוטוקול העידה התובעת, בין השאר כך:

- ”ש. אני מציגה לך הסכם העסקה שלך, שם סוכם שתקבלי מה שמהווה 20% מהמטבעות שהוקצו לא, נכון?
- ת. כן.
- ש. חתמת על ההסכם הזה?
- ת. כנראה שכן.
- ש. זאת אומרת, כשצריך להסדיר דברים בכתב את יודעת להסדיר מצוין והסכמים וכשמגיע לך את ה- 260 ואת ה- 10,000 בחודש משכורת את יודעת להסדיר מצוין, נכון?
- ת. ה- 260 זה רעיון של א..
- ש. זה כתוב בהסכם?
- ת. כתוב.
- ש. ואף אחד לא התכחש לזה ותאשרי שזה היווה 20% מהמטבעות שהוקצו לא..
- ת. לא קראתי את ההסכם הזה, סמכתי על א. בעיניים עצומות.
- ש. לבית המשפט: למיטב ידיעתך, המטבעות שבהסכם זה 20% ממה שהוקצה לא? האם נכון שהסכום שמגיע לך על-פי ההסכם הוא 20% ממה שהוקצה לא?
- ת. בתאריך הזה שנחתם? כן.
- ש. בסעיף 76 לתצהירך את אומרת שמימנת את הוצאות החברה, לא קיבלת החזר ולא דרשת גם.
- ת. נכון.
- ש. זאת אומרת, את אומרת שהיית במסגרת עבודתך אחראית על תשלומים והוצאות תפעוליות של החברה ושילמת. נכון?
- ת. למה שצריך, כן.
- ש. אני מפנה אותך לתצהיר של א., יש שם התכתבות שלך ושל א. וא. אומר לך שהוא אישר לך את הכסף. זאת אומרת, אני רואה שדרשת החזר הוצאות ששילמת ל"..." מדוע כתבת שלא קיבלת ולא דרשת החזר הוצאות? (77 לתצהיר העדה; מוצג 41 מתצהיר א.).

- ת. (מעיינת) לא יודעת.
- ש. כשאת עובדת ב"..." , שותפה להקמה ולמיזם, את מתראינת למשרות אחרות. למשל, ב- 07 לפברואר היה לך ראיון עבודה ואת מודיעה לא. בתכתובת מ- 01.02.2017 וא. אפילו שמח בשבילך. לאחר מכן את אומרת לו שמחפשת עבודה ומבקשת שא. ידפיס לך קורות חיים.
- ת. את יכולה להראות לי את זה? (מעיינת) לא, לא, אגיד. לא חיפשתי עבודה, אלא דוד שלי סיפר לי פגישה עם אחת החברות שלו.
- ש. לבית המשפט: סידר לך פגישה לצורכי עבודה?
- ת. הלכתי לראיון והבחורה שם אמרה שלדעתה אני לא מתאימה לזה.
- ש. לבית המשפט: באותה מידה הבחורה יכולה להגיד שאת מתאימה.
- ת. לא חשבתי שאמשיך לעבוד ב"..." כי נפרדנו".
65. אלא שבין 20% מן המטבעות ל-20% מן החברה הבדל גדול הוא, והאמור גם לעניין אי החוזר הוצאות שהתגלה כלא נכון, דבר המטיל פגם של ממש במהימנות התובעת, עניין המשליך על מהימנות גרסתה כולה (וראה: [ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל](#), סו(2) 772 {פמ"מ – 5/8/2013}).
66. סבור אני כי גרסת התובעת לעניין החברה, לא הוכחה ויש לדחות תביעתה לעניין זה.

עסקת הביטקוין

67. טענת התובעת היא אמנם מעבר לרף מיליון הש"ח, ואולם משפטית אין מדובר אלא בטענה להסכם שבעל פה הנשלט על ידי דיני החוזים, לפיו, לגרסת התובעת, הבטיח לה הנתבע מטבעות ביטקוין או תמורתם בעבור תשלום שמועדו לא נקבע, במטבע שלא נקבע ולפי שווי שלא נקבע בהסכם.
68. כזכור נטל ההוכחה והשכנוע הוא כמובן על התובעת (וראה: [ע"א 78/04 המגן נ' גרשון הובלות](#), סא(3) 18 {פמ"מ – 5/10/2006}) ועל מנת שיוכר חוזה, זקוקים אנו להוכחת רכיבים שונים ובהם סוגיית המסוימות, טיב גמירות הדעת, הגדרת התמורה ועוד (וראה: [פ"ק \(ת"א\) 22662-10-16 מליבו נ' כונס הנכסים הרשמי](#) [נבו] {פמ"מ – 3/7/2018}).

הנכרת הסכם ומהו?

69. בעמ' 41 לפרוטוקול העידה התובעת כי הסכם בכתב, למרות היקף העסקה (לטענתה בעשרות אלפי ₪), לא נעשה כי "סמכתי על (הנתבע)".
70. לטענת התובעת נכרת ההסכם בעל פה עת הצדדים כלל לא גרו יחדיו (עמ' 38) באוקטובר 2014 לאמור כשנתיים לפני שעברו להתגורר יחדיו.

71. האם היה בכלל הסכם, או להג בעלמא? ודוק עוד בטרם נשאל אם, התובעת לשיטתה "שילמה" את התמורה עוד במאי 2016 כתבה (בעמ' 48) התובעת ואף העידה על כך:

- ש. את כותבת לו ב- 11.05.2016 שהוא משקר, "שיקרת על הכל, אתמול גם שיקרת". את אומרת חד משמעית שיש לך עסק עם שקרן, נכון?
- ת. חד משמעית הוא שקרן.
- ש. ושאת לא סומכת עליו, נכון?
- ת. היום? לא.
- ש. אני גם מפנה לתכתובת ממאי 2016 שאת אומרת לו שאת לא סומכת עליו, נכון?
- ת. (מעיינת) מבלי לקרוא את כל הדפים שהבאת לי, אני אומרת לך שסמכתי על א. בעיניים עצומות.
- ש. איך שקרן ואת סומכת עליו?
- ת. בעיניים עצומות.
- ש. לבית המשפט: מתי לראשונה התחלת לחשוד שמדובר בשקרן, חד משמעית?
- ת. לצערי, הבנתי את זה הרבה זמן אחרי שנפרדנו, כשהוא בעצם התהפך עלי וטען שאני "גודיגרית" והבנתי שכל מה שהוא טען בפני האחרים, שמנסים לעשות לו דברים רעים וכו'.
- ש. לבית המשפט: זאת אומרת, גם בפרידה לא חשבת שהוא שקרן?
- ת. לא. חשבתי שהוא משקר על דברים קטנים ולא בכוונה.
- ש. התשובה לא ברורה. כשאתם ביחד, חברים, את אומרת לו "אתה שקרן, אתה משקר לי בלי סוף, תמיד שיקרת על הכל ושום דבר כל הזמן. אתמול גם שיקרת". זה שקרן על דברים קטנים? אני מפנה לנספח 49 לתצהירו של א..
- ת. (מעיינת) "מעינת".
- ש. את אומרת לו שהוא שקרן וזה כשאתם יחד. את אומרת לו "אני לא סומכת עליך".
- ת. (מעיינת) רגע, נלך דבר-דבר. יש לי פה מלא דפים.
- ש. אני אומרת לך שאת אומרת שהוא שקרן ושאת לא סומכת עליו.
- ת. (מעיינת ארוכות)
- ש. לבית המשפט: ננסח אחרת – איך המסמך שמונח לפניך מתיישב עם זה שגילית שהוא שקרן רק זמן לאחר הפרידה?
- ת. (נאנחת) א., אחרי שעזבתי את זה, במשך השנה של אחרי, לאט-לאט כולם עזבו.
- ש. אנחנו לפני. התכתובות הם מלפני כן. בית המשפט שואל על לפני כן.

לבית המשפט: אחזור שוב על השאלה. היא אמרה לך שגילית זמן רב לאחר שנפרדתם שמדובר בשקרן חד משמעית. עורכת הדין אומרת שבזמן שהייתם יחד כתבת לו שהוא שקרן ושאת לא מאמינה לו ואיזו מ-2 הגרסאות נכונה?

ת. בעיניי הוא שקרן, הבנתי את זה. השאלה מתי הבנתי שהוא שקרן באמת. א-ממה, אנשים רבים והרבה דברים נאמרו, אבל לא אמרתי שהוא שקרן. כאילו,

ש. לבית המשפט: זאת אומרת, כתבת שהוא שקרן ולא האמנת שהוא שקרן?
ת. אוכל לתת דוגמא. אם הוא שיקר, זה אף פעם לא היה במכוון והוא לא שם לב. כשהבנתי שהוא באמת שקרן, אני חוזרת ואומרת, אחרי שחזרתי לארץ נפגשנו כל כמה זמן וכל פעם הוא סיפר על מישהו אחר ש"דפק" אותו ולאט-לאט כל האנשים עזבו והוא נשאר לבד עם 3 אנשים לדעתי ואז אמר כמה כולם לא בסדר. עבר זמן ואז הוא התחיל להגיד לי דברים נוראיים שאני עושה לו דברים רעים. אז הבנתי שהוא שקרן.

ש. כשאת כותבת לו במאי 2016 שאת לא סומכת עליו, זה סתם כתבת?

ת. עוד לא סמכתי עליו על משהו ספציפי שנאמר שם, שנעשה שם.

ש. למרות מה שאת אומרת עכשיו והדברים לא מתיישבים עם מה שכתבת, איך כל הדבר הזה מתקשר עם אדם שאתה לא סומך עליו והוא שקרן, ואת לא דורשת ממנו לקבל את המטבעות שלך, כשיש לך יכולת לקבלם בלי בעיה, כי העבירו לך לשם ולא היתה לך שום בעיה.

ת. זה לא נכון.

ש. איך את לא דואגת שמשוהו יירשם, שיהיה איזשהו מסמך, משוהו? איך יכול להיות שא. עושה עסקה, אפילו עם תחושה קטנה שמישהו מולו שקרן והוא לא דואג לסדר את הדברים ועושה מסמך?

ת. (שתיקה)

ש. איך את, כשאת מספרת שכבר ממש ממש בתחילת הקשר שלכם ב-2014, כבר אז את מספרת שהוא משקר לך והקשר לא טוב וכו'.

ת. תוכלי להציג לי?

ש. כן. שרצית להיפרד באוקטובר 2014 ואני מפנה לתכתובות מנובמבר 2014, אוקטובר 2014, 25.10.2014 ואז אתם גם נפרדים, ממש בהתחלה, לכאורה לאחר שכבר עשיתם עסקה.

ת. (מעיינת) אני לא זוכרת שנפרדנו באוקטובר 2014, אני גם רוצה להוסיף שהייתי בהיריון בתקופה הזו, ההורמונים שלי היו משוגעים. להוציא דברים מהקשרם ולהגיד שנפרדנו, זה פשוט לא נכון – להפך.

ש. אני אומרת שהקשר ביניכם היה רע, זה עולה בתכתובות.

ת. ב-2014? את יכולה להראות לי? אני לא מוצאת את זה (מעיינת). הנה, היה לנו קשה והוא שואל אם אני רוצה טיפול זוגי ואמרתי לו שלא צריך טיפול זוגי ושהוא צריך טיפול. א. היה בדיכאון, הוא היה צריך לטפל בזה.

- ש. אבל לא טוב לך.
- ת. קודם כל אני בהיריון, עם הורמונים.
- ש. לבית המשפט: את אומרת שאת בהיריון, עם הורמונים, הוא בדיכאון והתוצאה שלא היה לכם טוב באותה תקופה?!
- ת. אולי חודש או שבועיים, אבל נשארנו ביחד.
- ש. לבית המשפט: השאלה אם זה נכון שלא היה לכם טוב ביחד, באותה תקופה.
- ת. נכון. את טענת שנפרדנו. לא נפרדנו.
- ש. לא אמרתי שנפרדתם, אלא שלא היה לכם טוב ביחד וזה עולה מהתכתובות.
- ת. בתקופת זמן מסוימת לא היה טוב.
- ש. את וא. דיברתם על ביטקוין בתכתובות "WhatsApp" ביניכם?
- ת. לא חושבת. א. דרש שלא נדבר על זה, כי זה מסוכן.
- ש. וזו טענתך, שבגלל זה מעולם לא כתבת על העסקה, נכון?
- ת. נכון.
- ש. אפנה אותך לסעיף 7 לתצהירך, שם את מספרת לנו כפי שאת אומרת עכשיו, שכבר מתחילת מערכת היחסים העביר לך א. שיש להימנע משיחות על ביטקוין ב-"WhatsApp" ואפשר בטלגרם.
- ת. טלגרם אני לא יודעת.
- ש. צירפנו גם טלגרם וגם "WhatsApp". אפנה אותך לתכתובת מיום 27.05.2015 למשל, א. אומר שפרט היום 11,000 מביטקוין ואז היית בי., הוא הסביר לך איך להוריד ארנק ולמה זה יהיה שימושי ושתוכלי לפרוט במזומן. אני מצרפת לך כל מיני תכתובות על ביטקוין, מ- 2015 ועד 2018.
- אני צירפתי רק 7 תכתובות על ביטקוין.
- ת. (מעיינת) אני לא מסכימה (מעיינת)."

72. ומעמ' 54 העידה התובעת כך :

- ש" תאשרי שבמרץ 2017 את וא. נפרדתם.
- ת. כן.
- ש. באותה תקופה, כ- 4 חודשים גרתם יחד בשכירות ואז עברת לדירה אחרת ב....
- ת. נכון.
- ש. אחרי שנפרדתם שלחת לא. פירוט חלוקת רכוש ואמרת לו כך: "צריך להוציא אותי מהחווה של השכירות, אתה צריך להחליף את הערבות של אבא שלי ומעבר לזה אני רוצה לקחת את השולחן בסלון, ..." את ממש

- עושה פירוט מדויק של חלוקת רכוש ב- 2017 ואין חצי מילה על 70 ביטקוינים שזה הכסף. איך זה? איך את דקדקנית וקפדנית?
- ת. כשאני עוברת דירה הדבר הראשון שאני צריכה זה מגבות, סל כביסה, דברים שצריך ביום-יום. גם הדברים הכספיים זה לא עניין ואסור לי לכתוב עליהם, כי א.אמר לי שאסור.
- ש. לבית המשפט: אבל בשלב הזה את חושבת שהוא שקרן.
- ת. לא, בשלב הזה אני לא חושבת שהוא שקרן.
- ש. לבית המשפט: את נפרדת מא. ויש רשימה.
- ת. דברים שצריך באופן מיידי.
- ש. לבית המשפט: השאלה היא מדוע את לא מזכירה לו שהוא גם חייב לך ביטקוינים?
- ת. כי הוא בחוזה אמר לי לא לכתוב על זה,
- ש. אבל את הערבות של אביך זכרת להגיד לו.
- ת. נכון, כי זה של אבא שלי ולא שלי. גם א. רצה להישאר בדירה למרות הכל.
- ש. לפני שנסעת לי, קודם סיפרת שא. התחיל להתעסק במיזם גדול, היה מאוד עסוק ולשיטתך בגלל זה נאלץ לוותר על הטיול לי..
- ת. כן."

73. די בכל המתואר לעיל כדי לקבוע שהתובעת לא כרתה הסכם ברור שניתן להצביע עליו, לא לגבי היקף הסך, לא לגבי תשלום התמורה, דרכי תשלומה ומועדה הנחזה. אפילו ההסבר כי ההסכם נכרת בעל פה בין שניים לאור הסתמכות על הנתבע אינו אמין דיו.
74. טענת התובעת בסיכומיה (עמ' 2) המכוונת על ידה "חזקת השקרן" ומכוונת לומר כי הנתבע שקרן, אין בהן די על מנת שאדע מתי נכרת ההסכם ומה טיבו המדויק.
75. אם תרצה תכנה את ראיותיה של התובעת כנסיבתיות ואם כך אולי ניוושע משאלת התמורה.
76. בהערה על פתח סיכומי התובעת, על כי יש ליתן פסק דין נגד הנתבע רק כי "שקרן" הוא, אומר כי הדברים יכולים להיות נכונים גם לגרסת התובעת, שלא תמיד הייתה אמינה.
77. על סמך האמור בסעיף 22 לסיכומי התובעת, חפצה היא ברכוש 70 מטבעות תמורת 40,000 ₪.
78. סך זה לטענת התובעת (סעיף 23 לסיכומיה), נמוך היה משווי השוק ונבע מחיבה. בכמה היה נמוך לא פרטה התובעת כך שקשה לאמוד את סבירות התמורה. בהמשך ניתן היה ללמוד כי מדובר בשווי של כמחצית מו השווי האמיתי.

79. איזו חיבה הצדיקה הנחה, אולי משמעותית, בין שניים שהיו רחוקים שנתיים לפני מגורים משותפים, אף חלקו חייהם גם עם אחרים, לא נדע ואולי אותו להג אותו מפרשת התובעת כעסקה, מתחזק כלהג ולא כהסכם לאור העובדה שלא ננקב מועד לתשלום התמורה המופחתת. ואולי השווי המופחת נגזר ממה שסברה התובעת כי בידיה לטעון לו.
80. גם התובעת (עמ' 25 לסיכומיה), אינה מתכחשת לכך שאין היגיון עסקי בהסכם אלא מניע רומנטי.
81. נבדוק איפה איך ומתי שולמה כביכול התמורה לה טוענת התובעת, אך בטרם זאת נעיר כי לעניין טיב ההסכם, אם נכרת, קשה אפילו לאמוד את גמירות הדעת הנדרשת מן הנתבע ומה בדיוק התחייב הוא במועד ההסכם.

התמורה

82. כאמור, לשיטת התובעת, מכר לה הנתבע 70 מטבעות ביטקוין בחודש אוקטובר 2014 תמורת 170 דולר ארה"ב לכל מטבע, שהיו כמעט מחצית ערך אותו מטבע באותה עת (סעיף 27 לכתב התביעה).
83. תמורה זו אמורה הייתה לשיטת התובעת להיות משולמת עם הצגת דרישה מצד הנתבע.
84. ברור כי דרישה מפורשת כזו לא באה לעולם לשיטת התובעת. רק באפריל 2016 "סיכמו הצדדים" כי התובעת תרכוש מכספה מט"ח עבור הוצאות שהיית הזוג בי., וכך נעשה לדבריה, בסך 24,000 ₪ (סעיף 31 לכתב התביעה).
85. ברור ששער הדולר לא היה זהה בין 2016 ו-2014 (מועד העסקה כביכול), אך התובעת לא פרטה גם לעניין זה.
86. ספק גמור אם הסך כולו שימש לשהיית בני הזוג בי., שכן מעמ' 43 לפרוטוקול מצאנו בעדות התובעת כך:

ש" כמה זמן את היית בי.?

ת. 5 שבועות פעם ראשונה.

ש. בנסיעה של 2016.

ת. ספטמבר וחזרתי באוקטובר.

ש. תחילת או סוף אוקטובר?

ת. תחילת אוקטובר.

ש. את בטוחה?

- ת. הלוואי ובסוף אוקטובר. זה לא קרה.
- ש. תאשרי שא. לא טס איתך.
- ת. מאשרת.
- ש. כמה זמן א. היה בי.?
- ת. שבוע.
- ש. כולל טיסות?
- ת. לא זוכרת בדיוק אם זה היה כולל או לא כולל טיסות. הוא בא כמה שיכול היה להרשות לעצמו.
- ש. את היית כחודש?
- ת. כמעט.
- ש. אמרת שנסעת בתחילת ספטמבר וחזרת בסוף אוקטובר, למרות שבתצהירך כתבת אחרת.
- ת. אפשר לראות את זה?
- ש. אני מפנה לסעיף 69 לתצהירך ותראי מה כתבת.
- ת. (מעיינת) או.קי. לא חזרתי לקראת סוף אוקטובר, אלא בתחילת החודש.
- ש. איך תחילת אוקטובר אם א. היה איתך בי.עד 13 באוקטובר?
- ת. או.קי. אז נשארתי עוד שבוע אחרי זה וחזרתי.
- ש. אז בסוף אוקטובר חזרת לארץ.
- ת. לפני זה. זה היה 5 שבועות.
- ש. תוכלי לאשר שבסופו של דבר לא היתה נסיעה משותפת, נכון?
- ת. לא מסכימה. אני וא. תכננו לנסוע יחד כמה חודשים לפני כן, הלכנו אפילו למרכז שעושה הרצאות על י.וקיבלנו משם המלצה לזה ומשם הרעיון של זה. סגרנו הכל ביחד. היינו בהרצאה, החלטנו לנסוע יחד לי. ולהיות חודש, סדר גודל של חודש ונסענו ונורא חיכינו לזה. א. סיים את התואר ואז בתחילת הקיץ הוא התחיל את כל מה ש, זה והחליט שהוא נורא לחוץ וסיכמנו יחד שהוא יכול להגיע רק לשבוע ושזה בסדר וזהו.
- ש. את כרטיסי הטיסה שלכם רכשתם קודם?
- ת. נכון.
- ש. מאיזה כסף?
- ת. שלי אני חושבת.
- ש. את שילמת על כרטיסי הטיסה?
- ת. אני לא בטוחה, אני רוצה לבדוק את זה (מעיינת ארוכות) אני לא זוכרת.
- ש. נסכם את העניין של הנסיעה לי. – היתה איזושהי נסיעה שתוכננה להיות משותפת ובסופו של דבר נסעת לבד לתקופה של חודשיים, לא חודשיים, חודש.
- ש. אני טוענת שנסעת לחודשיים ויש הוכחות לכך. א. הצטרף אליך למספר ימים כפי שאת טוענת ואני מבינה שהי. מימנו לך את הטיול בי.. אני צודקת?

- ת. שנינו היינו אמורים לנסוע יחד באותו יום, הכרטיסים של שנינו היו לאותו יום ושעה. א. החליט לא להגיע ואז הם מימנו בי..
- ש. לבית המשפט: את אומרת שהוצאות שהיה בי. הוצאו רק על ידיך?
- ת. נכון, זה מה שקרה בפועל
- ש. לבית המשפט: את אומרת ששילמת עבור הביקטוין בי. ואם הוא לא בא אז בעיה שלו ואם נהנית מהכסף, זה עדיין כמו השקעה. זה מה שגבירתי אומרת?
- ת. זה מה שקרה".
87. צר לי אך באין קשר ברור בין אותה נסיעה לי, שגם לא באמת מימנה את צורכי השניים לבין עסקת הביטקוין הנטענת, קשה לראות במימון שהיית התובעת בי. פירעון ודי בכך לראות כישלון תמורה יסודי.
88. לשיטת התובעת (סעיף 32 לכתב התביעה), אזי ביום 20/7/2017 מסרה התובעת לנתבע סך 18,000 ₪. גם התובעת אינה מספרת האם סך זה קשור לעסקת הביטקוין ונספח 5 לכתב התביעה עדיין אינו מוכיח כי הכסף הגיע לנתבע ולצורך מימון רכישת ביטקוין דווקא.
89. מעמ' 40 לפרוטוקול העידה התובעת, בין השאר כך:
- ש" זאת אומרת, הסכמת עם א. שאת תשלמי באופן מיידי עבור רכישת הי. סך נוסף של 20,000 ₪, נכון?
- ת. לא.
- ש. וזה יחשב לך מחצית מהסכום שסוכם על עסקת הביטקוין כפי טענתך. נכון?
- ת. אני לא מבינה.
- ש. אמרת לו שה- 20,000 ₪ האלה בשנת 2016, הם אותם 20,000 ₪ שנחשבים כחלק מהעסקה ושימיר את הכסף לי..
- ת. אני קצת מבולבלת. תוכלי להסביר שוב?
- ש. כן. את, לטענתך, הסכמת עם א. שאת תשלמי באופן מיידי עבור רכישת הי.,
- ת. מה זה באופן מיידי, מתי?
- ש. מתי קניתם י.?
- ת. במאי-יוני, משהו כזה, אני חושבת. זה לא היה באופן מיידי, כי החלטנו לנסוע לי., עברה תקופה מסוימת ואז.
- ש. בסעיף 56, תקראי את הסעיף. "... (מקריאה את הסעיף) זו הטענה שלך.
- ת. (מעיינת) כן.
- ש. זה נכון?
- ת. כן.

- ש. אז למה לא הבנת קודם מה שאמרתי, שזה בנוסף?
 ת. לא הצלחתי להבין על מה את מדברת.
 ש. אז בעצם, אותם 20,000 ₪ שהיו אצל אביך נשארו אצלו עד שביקשת ממנו באפריל 2016 לקבל את הכסף, כדי להמיר לי. לקראת הנסיעה לי.. זה נכון?
 ת. כן, זה נכון שלקחתי מאבא שלי כסף.
 ש. זה אותם 20,000 ₪ שלקחת מאביך כדי להמיר, נכון?
 ת. (מעיינת) זה היה 24,000 אני זוכרת ולא 20.
 ש. 24 מאבא שלך?
 ת. לא. כנראה לקחתי ממנו 20 ועוד 4,000 מעצמי.
 ש. אז 20,000 ₪ ב- 2016 לקחת מאביך ו- 4,000 ₪ ממך?
 ת. כן.
 ש. אביך בחקירתו אמר שלא זוכר איך ביצע את העברת הכספים, ובעמוד 20 לפרוטוקול, שורות 11-12 הוא אמר "... כל פעם שהיתה עושה כסף היתה מביאה לי שאשמור לה והייתי שם בחשבון בנק". זאת אומרת, אביך אמר ששם את הכספים בחשבון בנק וכל פעם שביקשת ממנו הוא הפקיד בחשבון הבנק שלו. איפה תדפיס חשבון בנק? הייתי מצפה שתצרפי תדפיס, בו רואים שאביך נתן לך את הכסף.
 ת. (מחייכת) (שתיקה)

בית המשפט:

גבירתי תספר לי זאת בסיכומים.

המשך חקירה

- ש. את סותרת את עצמך, לדוגמא – אפנה לתביעתך, שם בסעיף 29 את מספרת סיפור אחר. את אומרת שהצעת לא. לשלם לו עבור רכישת המטבעות במזומן, סוכם שתשאירי את כספך בחשבון הבנק שלך, נכון?
 ת. כן. חצי אצל אבא שלי וחלק אצל אבא שלי. לא ראיתי הבדל בין החשבון שלי לבין של אבא שלי.
 ש. אחזור ואשאל שוב – את אומרת שהתחייבת לשלם בגין עסקת ביטקוין 40,000 ₪ וב- 2014 יש לך את כל הכסף, נכון?
 ת. נכון.
 ש. ובשנת 2014 יש לך את כל הכסף.
 ת. נכון.
 ש. למה לא שילמת?
 ת. כי א. לא רצה.
 ש. למה לא רשמת את העסקה? למה לא עשית מסמך? את מבינה עניין.
 ת. כי סמכתי על א..

- ש. בהכשרתך עשית מסלול של הנדסה, תעשייה וניהול ואת מאוד חכמה ומוכשרת. למה לא רשמת?
- ת. כי אין לי הסכמים עם אחי, לא עם אבא שלי, אז א. הוא היה בן משפחה בשבילי ואין סיבה להחתים בן משפחה.
- ש. הגשת לבית המשפט בקשה לפטור מאגרה, נכון?
- ת. כן.
- ש. וצירפת לבקשה מסמך אסמכתא בנקאית על החיסכון שלך, נכון?
- ת. כן.
- ש. חוץ מזה הגשת, בהתאם להוראת בית המשפט, הודעת צירוף מסמכים ומתן הבהרות בקשר לבקשה מפטור מאגרה, ובסעיף 5 כתבת: "לעניין החיסכון הכספי שבידי המבקשת..." (מקריאה סעיף 5) הבקשה שלך הוגשה מתי?
- ת. ב- 2020 ככל הנראה.
- ש. את אומרת "כאשר הועסקה המבקשת ונהנתה מהכנסה קבועה הפקידה סכום לחיסכון, כך שבמשך 7 שנים הצליחה המבקשת לחסוך סכום זה".
- ת. אם זה מה שכתוב.
- ש. זה מה שכתוב. הכסף שלך היה בפקדון חיסכון שנתי? חודשי?
- ת. לא זוכרת.
- ש. יכולת או לא יכולת למשוך את הכסף?
- ת. לא זוכרת.
- ש. משכת כסף במהלך השנים מהחיסכון הזה?
- ת. לא זוכרת.
- ש. 7 שנים את לא יודעת אם משכת כסף?
- ת. לא זוכרת.
- ש. ההפקדה לכסף נעשתה בהו"ק?
- ת. לא זוכרת.
- ש. אז לפי הטענה שלך, משנת 2013 פתיחת החסכון ועד 2020 מועד הגשת התביעה זה 7 שנים. ב- 7 שנים האלה לטענתך חסכת 25,000 ₪, נכון?
- ת. כנראה שכן.
- ש. ואת לא זוכרת אם הוצאת?
- ת. לא. אני בוודאות הוצאתי כדי לשלם, אבל לא זוכרת.
- ש. מהמסמך בקשר עם החיסכון שצירפת כנספח, רואים שזו תכנית ל- 180 חודשים שזה 15 שנה.
- ת. (מעיינת)
- ש. רואים שמדובר בתכנית ל- 180 חודשים והתכנית מסתיימת ב- 17.07.2028. אז מתי היא נפתחה?
- ת. לא יודעת.

- ש. ביולי 2013?
- ת. לא יודעת.
- ש. זה מה שאת אומרת.
- ת. אפשר להתקשר לבנק ולשאול. אם זה חשוב לך, אעשה את זה. אני באמת לא זוכרת.
- ש. את לא יודעת מתי משכת את הכספים האלה. אז איך זה מתיישב עם טענתך שב-2016, קודם אמרת שהשתמשת בכל הכסף שהיה לך לטובת העסקה?
- ת. לא אמרתי.
- ש. אמרת שהשתמשת בכל הכסף שהיה לך לטובת העסקה.
- ת. היה לי כסף שהיה סגור מ-2014 והיה שם 40,000 ולא נגעתי בזה. ה-25,000 האלה זה בנוסף וזה חצי בבנק וחצי אצל אבא.
- ש. את אומרת שהיה לך 20 אצל אבא ו-20 בבנק ואת אומרת שהצלחת לחסוך 25,000 ₪. זה לא מסתדר. בתצהירך את מספרת שבמשך 7 שנים עשית חיסכון של 25,000 ₪. לפי כתב התביעה שהוגש ב-2020 זה אומר שמ-2013 חסכת 25,000 ₪. איך יכול להיות שהיה לך עוד חיסכון של 20?
- ת. אני לא מבינה. יש למישהו מחשבון, שאחשב כמה זה לחודש? זה נשמע הזוי.
- ש. לבית המשפט: אני מדברים כל הזמן על 40,000 ₪ שפתאום קפצו להיות 25,000 ₪.
- ת. אוכל בפלאפון שלי לחשב? 300 ₪ בחודש חיסכון. באמת.
- ש. את פעם אחת מספרת לבית המשפט שהיה לך סך הכל 40,000 ₪ - 20 ו-20 שחסכת. את רוצה להגיד שמיולי 2013 ועד אוגוסט 2014 חסכת 20,000 ₪?
- ת. לא. זה כסף שקיבלתי מאבא שלי. אני ואחותי קיבלנו כמה עשרות אלפי שקלים מאבא שלי וכל אחת עשתה שימוש כפי שהיא רואה לנכון. את יכולה לשאול את אחותי.
- ש. מתי ביקשת מאביך את הכסף? מתי אביך נתן לך 20,000 ₪?
- ת. ב-2016, לא יודעת להגיד בדיוק מתי.
- ש. תסתכלי בבקשה במסמכים.
- ת. (מעיינת ארוכות) טוב, קניתי ב-2016 באפריל כסף, ביקשתי מאבא שלי כמה ימים לפני כן, כנראה.
- ש. מתי? באיזה יום קניתי?
- ת. אני לא יודעת יום מדויק. סליחה, סליחה, באיזה יום קניתי את הי. ב-04/04.
- ש. זאת אומרת, כמה ימים לפני כן? סוף מרץ?
- ת. לא יודעת.

- ש. איך אביך העביר לך את הכסף?
 ת. אני לא זוכרת.
- ש. את אומרת כל הזמן שאת לא זוכרת, אבל זה לא מתיישב עם כל מה שאת כותבת בתצהירים ובכתבי התביעה שלך ונראה שאת זוכרת מצוין. תנסה להיזכר ולענות לשאלות בצורה מדויקת. מתי קיבלת מאביך את הכסף?
 ת. כמה ימים לפני 04/04, אני חושבת במזומן.
 ש. לבית המשפט: למה?
 ת. הייתי אמורה להעביר לד. מזומן, שזה הבחור שקניתי ממנו את היי. זה הכל היה במזומן.
 ש. אז אנו מסכימים שעד המרת הי. לא עשית שימוש בכסף של אבא, נכון?
 ת. נכון. שניה, חשוב לי להגיד – הכסף של אבא, שהוא שלי".
90. צר לי ואולם גדר הספקות הוא כזה שכלל לא ברור אם אכן שולמה תמורה או מלוא התמורה לנתבע ולצורך מה.
91. אם לא די לי בספקותיי לעיל, יש לשאול מי אמר שאותה הנחה של 50% שקיבלה התובעת גם הוצמדה לשער הביטקוין במועד לא ברור באוקטובר 2014, עת ספק אם היו השניים בני זוג, שמא לשער הביטקוין שנסק לעת התשלום בפועל.
92. בעמ' 46 העידה התובעת כי יכול והנתבע היה רוכש מט"ח לי. בביטקוין, אם כך אך סבר הנתבע, לשיטת התובעת, כי "משלמים לוי" בהוצאות שהות.
93. בעמ' 46, כך מצאנו:
- ש. את אומרת שאת ה- 20,000 ₪ נתת לטובת ההמרה.
 ת. בדיוק, יש את זה ואז יש עוד אקסטרא 20.
 ש. זאת אומרת, את אומרת שנתת 40,000 ₪ לטיול?
 ת. 44,000 ₪. מתישהו העברתי לא. את הכסף.
 ש. לבית המשפט: כמה בסך הכל העברת לא?
 ת. בשביל י.
 ש. לבית המשפט: כמה בסך הכל?
 ת. אם אתה שואל תקופה מסוימת אוכל לענות – העברתי לו הרבה כסף והוא גם היה לוקח, עשרות אלפי שקלים.
 ש. לבית המשפט: משנת 2016 כמה כסף העברת לא?
 ת. יש לנו 20 בערך לטיול, אני לא מחשיבה את ה- 24. העברתי לו כדי שאוכל להשתמש בזה ביחד.

- ש. לבית המשפט: אוכל לקבל תשובה? כמה כסף העברת לא? לא להמרות, אלא לא. עצמו כמה העברת?
- ת. כסף שהוא לקח ממני גם נחשב? כסף שעבדנו ביחד, כמה עשרות אלפי ₪ במעטפה.
- ש. לבית המשפט: אבל זה לא כסף שאת הרווחת.
- ת. בעיקרון כן, כי עזבתי את העבודה שלי ובאתי לעבוד עם א. אחרי תקופת זמן.
- ש. לבית המשפט: כמה כסף העברת בשביל עסקת הביטקוין?
ת. 40.
- ש. לבית המשפט: כמה כסף הוספת לנסיעה לי?
ת. עוד 20.
- ש. לבית המשפט: ואת ה- 20,000 ₪ האלה נתת להמרות או ישר לא?
ת. לא. במזומן והעברתי את זה אליו, כי תכננו להשתמש בזה יחד לי..
- ש. לבית המשפט: זאת אומרת, את אומרת שבעצם העברת לא. 60,000 ₪?
ת. כן.
- ש. במהלך 2016?
ת. לא, יחד עם 2017.
- ש. אבא שלך, ואני מפנה אותך לפרוטוקול מ- 16 ביוני 2022 (עמוד 20, שורות 4-8). אבא שלך העיד שהיה אצלו רק 20,000 ₪.
ת. זה נכון, לאבא היה 20,000."

94. לא פלא שבסיכומיו, מסעיף 12 כתב הנתבע כך:

12" נ. לא הסבירה איפה ומתי גובשו ההסכמות. גם אם אין חולק שאין הסכם בכתב ושהדבר נזקף לחובת נ... בכדי להתגבר על כך, היה עליה להציג ראיות ממשיות לכריתת ההסכם והפרטים שסוכמו בו. הראיות מגלות ש... לא עשתה זאת והטענות הופרכו. כאמור, כל פן ביחסים הזוגיים קיבל ביטוי בתכתובות. למרות כן, אין בכל התכתובות זכר מינימלי לעסקת הביטקוין הנטענת ו/או לאיזה מתנאיה: לא במועד בו כביכול נכרתה (10/14); לא במועדים שבהם א. החזיק ביטקוין בעבורה כביכול; לא במועד איזה מהתשלומים שבוצעו כביכול ע"ח העסקה; ולא בסמוך למועד בו כביכול נמכרו הביטקוין (1/18). גם בפרידות הרבות, אין שום אזכור לעסקה הנטענת. הפוך – הוכח שבכל הפרידות נ. עמדה על זכויותיה לקבלת חפצים (עד לרמה של סל כביסה ופח) ואף כספים שונים שחשבה שמגיעים לה (משכורת או ערבות של אביה), אולם לא עמדה על זכויותיה הנטענות מהעסקה. טענה קונקרטיית בקשר לעסקה הועלתה על ידי נ. לראשונה ב-8/19, מעל שנה לאחר הפרידה הסופית, כשהחלה להמציא את הטענות.

13. מבין כל מאות אלפי התכתובות, מפנה נ. לשתי תכתובות מזמן אמת. האחת, הודה ששלחה לא. ב-25.9.14, בה כתבה "אגיד לו שאני רוצה לקנות ביטקוין ומה הוא חושב על זה". הודעה זו לא מעידה על כך שנ. קנתה ביטקוין, מא. או בכלל, ולא מעידה על התנאים המסוימים שנטענו בתביעה. השנייה – הודעה מיום 12.9.14 "סיפרתי לך שפ... מקבל ביטקוין?... אנחנו נהיה הרבה יותר עשירים בקרוב". גם הודעה זו ששלחה כחודש ימים לפני מועד כריתת העסקה הנטענת לא מוכיחה שכעבור חודש נכרתה עסקה כלשהי.
14. ראיה נוספת אליה הפנתה היא "פתק" דיגיטלי שכתבה לעצמה בטלפון, כביכול ביום 18.12.17 [מעל ל- 3 שנים לאחר "כריתת" העסקה], בו נכלל המספר 70 ביטקוין. נ. לא טענה ולא הוכיחה שהפתק נשלח או הוצג לא, פרט לעדותה היחידה. א. הצהיר, כי עד לתביעה לא ראה את הפתק, כי הפתק הזה מעולם לא נשלח אליו (בניגוד לפתקים אחרים שנשלחו ב- Share), הבהיר שניתן בקלות לזייף תאריך בפתק שכזה (ע"י הגדרה ידנית של התאריך בטלפון) וגם בחקירתו הכחיש שראה את הפתק, ולא נשאל על כך שוב. לאחר מכן הוסיף, כי באותה העת נ. סייעה לו למצוא פתק אחר עם קוד לארנק בו היו ביטקוינים ושנ. ביקשה לקבל ממנו ביטקוין בתמורה לסיוע במציאתו (לא במסגרת "עסקה") [פרו', עמ' 93, שו' 26-34]. גם תוכנו של הפתק לא מוכיח כריתת עסקה כלשהי, לא ביחס ל-70 ביטקוין ולא בכלל. הוכח שבאותם ימים נ. פדתה לעצמה לארנק משלה מטעות אחרים (...), באופן שמעיד שיכלה לעשות כן גם ביחס לביטקוין "שלה" שא. איבד ונ. מצאה, אילו אכן הייתה זכאית לקבלו [פרו', עמ' 80 שו 7 ואילך].
15. מנגד, בהודעה מיום 29.12.14 – כחודשיים בלבד לאחר מועד "כריתת" העסקה, כתבה נ.: "מאמי אני שוקלת להעביר את כל הכסף שלי לביטקוין... אני אדבר איתך על זה היום בערב... אבל אתה ממש צודק בקשר לכסף... דבילי להשאיר אותו בבנק. הודעה זו מזמן אמת בה נ. כתבה שברצונה לרכוש בעתיד ביטקוין בכל כספה, מפריעה את הטענה שחודשיים קודם לכן היא כבר רכשה ביטקוין מא. בכל כספה.
16. כשעומתת עם הודעה זו טענה לראשונה שהתכוונה לרכוש עוד ביטקוין בכספים נוספים שהרוויחה בחודשיים שבין ה"עסקה" (10/14) לבין התכתובת (12/14) [פרו', עמ' 53, שו' 31-36]. ברם, הודעה לא כתבה שמדובר בביטקוין "נוסף" ובכלל – התכתובות מוכיחות שבתקופה זו נ. לא הרוויחה מספיק אפילו לכיסוי הוצאות שוטפות וביקשה סיוע כספי חודשי מאביה, כך שהיא לא הוכיחה שהיו לה בכלל כספים להשקעה נוספת."

95. כנובע מכל האמור לעיל, לא שוכנעתי כי התובעת נתנה את התמורה לה היא טוענת לשם העסקה לה היא טוענת.
די בכך להביא לדחיית התובענה גם לעניין זה ולו בשל כשלון תמורה.

העדים

96. לבסוף ולשם הזהירות, הבה נבחן את העדויות לאור השאלה האם בדיעבד ניתן ללמוד, מן העדויות, התחייבות של התובע.
97. נתחיל אולי בשאלה, האם הפגישה שנזכרה במהלך הראיות במשרדי בל. מעידה על עסקה.
98. וכך, בין השאר, העיד הנתבע מעמ' 82 לפרוטוקול:

"ש. אמרת בפגישה שאתה רוצה להעביר לה חצי מיליון דולר?
ת. לא. באותו יום ואני יכול להראות את זה בראיות, הפגישה נקבעה, היה לנו בנק אחד באותו זמן שנפתח בערך באותו זמן במאי, רצינו לפתוח עוד חשבון במקרה ויקרה משהו לחשבון הקודם. אז נפתח לנו החשבון בבנק,
ש. לא בחברה שמטפלת בהמרת כספים?
ת. לא, הם נותנים דוח ונותנים סיוע. כשבאתי אליהם דיברנו והאמת, הסיבה שגם חלק מהסיבה שביקשתי מנ. להגיע זה כי גם לנ. היה קלסר של מסמכים שהיו חסרים. היה לה טיסה באותו לילה, התקשרתי אליה וביקשתי שתבוא ואמרת לי לה שאם תבוא אולי נוכל להשתמש באיזושהי דרך, ליצור חמלה כלפיה ובזמן שהייתי בפגישה אמרתי להם "תקשיבו, עכשיו כבר יש לנו חשבון בנק אחד ולא חייבים לפתוח שני" ואגב, זה 5 אלף דולר של החברה אגב. אמרתי שאני יודע שהמינימום שלהם זה מיליון ואם הם מוכנים לעשות בחצי, בפחות מחצי? והם אמרו "אם עכשיו תפקיד גם מהכספים של החברה וגם מהכספים שלי האישי, אז הם ייתנו לי לפתוח חשבון גם אם יש בחוץ נניח 300,000 דולר, אבל יחייבו את העמלה לפי חצי מיליון.
ש. אבל זה לא מה שכתבת לנ., כי כתבת "חצי מיליון ממך". אמרת להם בפגישה שיש כוונה להפקיד חצי מיליון עבור נ. ? או מה שכתבת כאן בהודעה לא נכון?"

...

ש. לא היינו צריכים לנחש מה אמרת בפגישה הזאת ביולי 2018, אם היית מוסר לנו את הפרוטוקול. אנו היינו פה בדיון ב- 11.10.2021 בעקבות בקשה לגילוי מסמכים שהגשתי ועורך הדין שלך אמר בשמך, ואני מפנה לעמוד 9, שורות 30-31: שואל בית המשפט "אין לו את המסמך

- והוא לא יכול להשיגו? ועורך הדין שלך אומר "כן". מה עשית כדי לנסות להשיג את המסמך הזה?
- ת. דיברתי עם א., שאלתי אותו מכיוון שביקשת ממני לא לדבר, אז התקשרתי ושאלתי אותו אם יש תמליל של אותו שיחה, פרוטוקול של אותה פגישה ואמר לי לא. מעבר לכך חשוב לי גם להסביר, נניח היה לי אולי משהו כמו בין 5-10 פגישות נוספות עם ע., א. או שניהם ומעולם לא נשלח אלי שום פרוטוקול, זה לא הסטייל של הפגישה...
- ...
- ש. אני מדבר על כך ששנה אחרי, למרות שלפני רגע אמרת שעם ע. וא. לא דיברת יותר, אז שנה אחרי אתה כותב לנ. "פגשתי את ע. בנושא זה שנפתח לך חשבון וזה בטיפול" וזה מיוזמה שלך.
- ת. אני אמרתי שבזה תם העניין, תם העניין של הרצון אולי שנייצר איזושהי עסקה וזה מה שדובר בפגישה הזו, גם זה מה שמצטייר ממנה שנ. כותבת, גם בדברים שאתם מצרפים שנ. כותבת לאבא שלה. אז האם דיברתי איתם אולי ככה וככה? לא.
- ש. אתה כותב לה פה "זה בטיפול, צריך לחתום על כמה דברים רק". על מה צריך לחתום? הם העבירו לך מסמכים לחתימה?
- ת. למען האמת, אני לא יודע. גם אני בסופו של יום, ב- 2019 לא פתחתי שם חשבון בנק.
- ש. כיוון שכתבת שצריך רק לחתום, אתה קיבלת איזשהם מסמכים לחתימה?
- ת. אני לא זוכר ואני גם יכול להוסיף ולהגיד – בשנת 2019 גם לא פתחתי חשבון אישי שלי.
- ש. עוברים עוד כמה ימים וב- 17.06.2019 מתזכרת אותך נ. ואומרת לך "תרשום לי בכתב בדיוק מה אתה צריך בשביל ע." ואתה עונה לה "נ., אני מטפל בזה". היה תיקון שעשית בין ההודעה הראשונה לשניה?
- ת. לא זוכר, זה לפני 4 שנים הדברים האלה.
- ש. עוברים 3 שבועות ואתה מתכתב עם נ. בשעה 23:00 בלילה ואתה דורש ממנה להביא לך כדורים פסיכיאטריים. אתה אומר לה "אני צריך כדור וובן", היא שואלת כמה לשים לך, אתה אומר לה "אחד זה כלום, לא יעשה לי כלום, את מניאקית, חרא" ואז אתה כותב לה כדי לתת עוד כדורים: "נ., על-מנת שאסגור איתך אני צריך להיות בריא". למה היא צריכה לספק לך כדורים פסיכיאטריים כדי שאתה תסגור איתה את הנושא הכספי?
- ת. קודם כל, אלה כדורים שהיא גם כן לוקחת. לא הייתי מתאר אותם ככדורים פסיכיאטריים.
- ש. כדורי מרשם.
- ת. גם אני מסמן לה פה "אני חולה".

- ש. לבית המשפט: מה היית צריך לסגור איתה? למה היית צריך לקבל את הוובן, להתייצב ואז מה לסגור איתה? מה מגיע לה? מה צריך לסגור איתה? זו היתה השאלה.
- ת. (מעייין) אתה שואל אותי על משהו שאמרת לפני 4 שנים, אני לא זוכר.
- ש. לבית המשפט: אתה רוצה באותה נקודת זמן כדורי וובן וכדור אחד לא מספיק לך ואז אתה כותב לה "כדי שאסגור איתך אני צריך להיות בריא", כלומר מיוצב לצורך העניין. אתה לא צריך לזכור מה כתבת ולמה. ברור מהתכתובת שלך שלפני אותה כתיבה היה תלוי באוויר דרישה של הגברת שתסגור איתה משהו שהיא חושבת שמגיע לה, ואתה אומר לה "נסגור את זה כשאהיה מספיק כשיר לסגור את זה".
- ת. מה היה תלוי בחלל האוויר שהיה צריך לסגור?
- ת. אז מה, אני מניח שזה (מגמגם) אני מניח שזה אותם נושאים שדיברנו פה.
- ש. לבית המשפט: ובעברית?
- ת. רצון שלי להביא לה משהו כספי, מתנה.
- ש. לבית המשפט: נ. לא הזכירה ביטקוין וכל הזמן היו לה דרישות למתנה? כל הזמן נ. רוצה לסגור איתך שתיתן לה מתנה?
- ת. היא יודעת שלא היא שילמה לי כסף.
- ש. לבית המשפט: יכול להיות, יכול גם להיות שהיא ראתה בך הזדמנות לקחת כסף סתם, אבל היא בחיים לא רצתה שתסגור איתה מתנה, אלא מה שהיא חשבה או הציגה כחוב שמגיע לה. נכון?
- ת. לא. הדיבורים שהיו בינינו פנים מול פנים וב- "סיקרט צ'אט", היא כתבה בהרבה מקומות פה כדי לייצר כאילו משהו ש"אתה חייב לי, אתה גנב, שקרן".
- ש. לבית המשפט: בחיים היה דיון אם היא שילמה אם לאו, אך לא ביקשה מתנה!?
- ת. היא לא אומרת את זה בתכתובות פה, זה נכון.
- ש. לבית המשפט: מתי היא אמרה לך שזו מתנה?
- ת. היא אומרת לי, היא מצדיקה – "על זה שעבדתי איתך והבטחת לי שאעשה הכל, מלעשות בייביסיטר לתינוקת של השותף שלך לבין להכין לך כוס קפה, על זה מגיע לי כסף".
- ש. לבית המשפט: אבל היא בחיים לא אמרה לך תסגור לה מתנה, אלא תשלם לה עבור מה שהבטחת לה.
- ת. על הדברים האלה היא אמרה שמגיע לה כסף.
- ש. לבית המשפט: היא פעם אמרה לך מתנה? כשאמרת לה שתסגור איתה אחרי שיהיו לך כדורים, היא דיברה איתך על מתנות? יכול והיא המציאה חובות שלא מגיעים לה, יכול והיתה חמדנית, אבל בחיים היא לא הציגה לך את זה כמתנה – נכון?

ת. באמת, אני רוצה להסביר לך. לאורך כל הדרך היה ברור, כפי שאמרתי בתצהיר, שע"מ להצדיק איזושהי העברת כסף אליה היה צריך להצדיק איזה משהו מבחינת מס הכנסה".

99. מעמ' 80 העיד הנתבע:

"ש. אתה אומר, לדוגמא אפילו ב- 2019 שיכול להיות סיימתם יחסים. זו טעות כתיב, כי אמרת קיימנו יחסים. אתה זוכר שבתחילת 2019 אתה ונ. נפגשתם, אכלתם ארוחות ערב יחד, קיימתם יחסי מין כמה פעמים. זכור לך?

ת. כן.

ש. אציג לך תכתובת שלך עם נ. מ- 12.03.2019, עמוד 2166 לנספחים. שואלת אותך נ. "טיפולת בכסף?" אתה אומר לה "ואי, אם את יודעת מה עובר עלי. לא בכסף, לא בשיניים שלי. מס הכנסה רודפים אחריי. את תקבלי את הכסף, סבבה? גם אם את עם מישהו אחר, זה לא מותנה" ועונה לך "תן לי תאריך כדי שאפסיק להתעסק בזה". בתקופה הזו אתה לא תחת מכבש לחצים ואתם כמעט בני זוג – מקיימים יחסי מין, נפגשים לדייטים והתחושה שאתם עוד רגע חוזרים לגור יחד. איזו סיבה היתה לך להתחייב לתת לה שוב כסף, אם לא היה מכבש לחצים? ת. (מעייין) הדבר הזה, אגיד לך את האמת, אני צריך לקרוא. לא מדובר פה ב, אני לא חושב שזה מתייחסים לאיזשהו סכום. שוב, אני חשבתי אולי לתת לה משהו. אני לא חושב שהדבר הזה מתייחס לאיזשהו סכום מסוים.

ש. לבית המשפט: לא זו היתה השאלה. הוא אומר בשלב הזה אתם פרודים ואתם ביחסים טובים, ללמדך שהיא לא לחצה עליה. למה הבטחת לתת לה כסף?

ת. בתצהיר שלי יש הרבה סיבות, גם הסברתי שרציתי לעזור לנ., שיהיה לה ל, האמת היא שבאיזשהו מקום הגענו למצב ש, זה היה בתת מודע והיום אני מבין את זה – נ. היתה, כאילו לא ראיתי איך נצליח להיפרד נקרא לזה, בגלל, לא כי הגיע לה משהו אלא כי היה לה מאוד נוח הסיטואציה.

ש. לבית המשפט: למה הצעת לה כסף? למה הבטחת לה כסף?

ת. כמו שבתצהיר שלי, אני גם אומר שם שאני רציתי לתת לה מתנה, שיהיה לה להמשך הדרך, שתהיה לה הזדמנות להתחיל את החיים ממקום טוב.

ש. לבית המשפט: לא כתוב בשום מקום שמדובר במתנה.

ת. לא כתוב שמדובר במתנה??? כבודו, מה שגם, שוב, צריך להבין ש(מגמגם) פחדתי באותו זמן שאם אגיד משהו שיהפוך את דבריה

- בעצם, בעצם אילו היה לי היום ראיה שהייתי יכול להציג, אז יכולתי לעשות עם מס הכנסה. ב"סיקרט צ'אט" מאוד ברור שזו מתנה.
- ש. תסתכל על סעיף 218 לתצהירך, אני רואה שגם כתבת לך איזה נקודות בתצהיר.
- ת. (מעין) נכון.
- ש. זה אתה כתבת, או עם עורכי הדין?
- ת. כתבתי לבד."

100. מעמ' 69 לחקירת הנתבע, מצאנו כך :

- ש"ש. תסתכל על סעיף 242 לתצהירך, אתה כותב שהצעת לנ. 400,000 דולר רק מטעמי חמלה ושתוכל להשתחרר מלפיתתה ולהמשיך בחייך. אציג לך תכתובת ששלחת לנ. ביום 25.03.2020, די קרוב לתקופה הזו, אתה כותב לה "אני חושב שהיה יכול להיות לנו כיף ביחד ואני חושב שאת א. שהכרת הוא לא רוצה לחזור לבד ואם תעזרי לי לצאת מהבור ... (מקריא) זה לא כל כך מסתדר עם הגרסה שנ. לופתת אותך ואתה רק רוצה להשתחרר, נכון?
- ת. (מעין) לא. להיות חברה שלי, בעברית זה נשמע כמו,
- ש. התכוונת ידידה?
- ת. כן. דבר שני, אמרת שזה מ- 25.03.2020? אז בסעיף 242 מה שדיברת עליו היה בינואר. ככה, וגם אתה היית שותף לדבר הזה. בהתחלה היה עניין שפנית לע. ס. ולאחר העניין הזה נ. אמרה "תראה, אני אפילו רק רוצה את הדברים שלי שבדירה ואתה צודק ואני יורדת מהדברים האלה.
- ש. (צוחק)"

101. מסעיף 35 ועד סעיף 41 לסיכומי, כתב הנתבע כך :

- 35" בתמיכה בטענותיו, הגיש א. תצהיר של עד חיצוני – עו"ד ל. נ. – שותף במחלקת המיסוי במשרד ש. .. עו"ד נ. תיאר התייעצות שקיים איתו א. בה ביקש לבחון שוב את האפשרות להעביר לנ. כספים במתנה. הוא הצהיר שגם אז העלה א. את הרעיון לצבוע את המתנה כ"עסקה". עו"ד נ. הצהיר, כי הסביר לא. את הבעייתיות והעניין לא הועלה בפניו פעם נוספת. נ. ויתרה גם על חקירת עו"ד נ., ולכן יש לראות את גרסתו ככזו שהוכחה. לעדות של עו"ד נ. הצטרפה גם עדותו החיצונית של ר.פ., לפיה, לאחר הפרידה א. התייעץ גם איתו האם לתת לנ. כספים במתנה. ר. העיד, כי הוא ייעץ לא. שלא לתת לנ. מתנה. ר. לא נשאל על כך מאום בחקירתו וגם גרסתו לא נסתרה. כיום, נ. מנסה לעשות שימוש ברצון

של א. לבחון את האפשרות לתת לה מתנה ש"צבועה" כעסקה שלא התקיימה, וטוענת כי אכן התקיימה עסקה. אולם, כאמור, הדברים לא קרו בפועל וכל הראיות בתביעה מוכיחות זאת.

36. נטען שא. שיקר כשטען בתצהיר שלאחר הפגישה עם א. "הסתיים העניין", שכן לאחר הפגישה המשך לברר בנוגע לאפשרות לתת לה כספים. מדובר בטענה מופרכת המוציאה דברים מהקשרם. א. הבהיר בחקירה שהאמירה זו הופנתה לפגישה עצמה, ולא לעצם הרעיון של מתנה לנ.. הרי א. בעצמו הצהיר שגם בשנת 2019 (לאחר הפגישה) שוב בחן את עניין המתנה. על כן ברור, כי לא ניסה להסתיר זאת.

37. בנוסף, נ. הייתה יכולה לזמן לעדות את ד. ק. שנכחה בכל הפגישה עם ... ואף "צבעה" אותה כעדה מטעמה (ברשימת העדים שהגישה). לבסוף, נ. החליטה שלא לזמנה לעדות. בסיכומיה טענה, כי א. "מנע" מק. להעיד. טענה זו הועלתה ללא כל ביסוס או ראיה, ומבלי להסביר מה מנע מנ. לבקש צו המזמן את ק. לעדות. ברור שאי זימונה של ק. לעדות ע"י נ., ביחוד לאחר שכבר "נצבעה" כעדה מטעמה, מקים את החזקה שאילו הייתה מוזמנת עדותה הייתה פועלת נגדה.

38. ראיה נוספת שהציגה נ., היא הודעה ששלחה לאביה ב-18.7.18: "מסתבר שרוצים לפתוח לי חשבון בש. כדי להעביר לי את הביטקווינים שלי". גם הודעה זו לא מוכיחה את טענותיה, שכן לטענת נ., הביטקווינים שלה כבר נמכרו תמורת מיליון דולר כביכול חצי שנה לפני משלוח הודעה זו! נ. גם לא הציגה את התכתובת המלאה עם אביה כך שהקשר הדברים ותוכן הודעות ההמשך לא ידועים. להבדיל, כאמור, התכתובות מלמדות, כי ביום הפגישה (18.7.18) וגם לאחר מכן, נ. פנתה לא. בדרישות חוזרות לקבל את כספי המשכורת שהגיעו לה, ולא ביקשה כל זכות אחרת. גם בהודעה מ-24.7.18 דרשה נ. בבטות את כספי המשכורת. קרי, כשנ. חשבה שמגיעים לה כספים היא ידה היטב לעמוד על זכויותיה. היא ידה היטב לעמוד על זכויותיה. היא ידה היטב לעמוד על זכויותיה. למרות כן, אין כל תכתובת מזמן אמת ביחס לזכאות הנטענת לקבל מהנתבע יותר ממיליון דולר יותר ממיליון דולר מכוח עסקת הביטקוין.

9.ג. גם התכתובות מלאחר הפרידה לא מוכיחות את טענות נ. ורק מעידות על השינויים בגרסתה.

39. הוכח, כי עם חלוף הזמן התפתחו גרסותיה השונות של נ. ביחס לזכויות המגיעות לה כביכול מא.. הן ביחס למקור לזכויות הנטענות, לגובה התמורות שכביכול שילמה וביחס לגובה הסכום שהיא זכאית לקבל.

40. בתחילה, לפני שהמציאה את הטענות בתביעה, טענה נ. שהיא זכאית בכלל לקבל דירה מא. ובהמשך אף טענה שמגיע לה קרוב ל-2 מיליון דולר. נ. לראשונה טענה לזכאות כספית בגין "עסקה" ב-2.8.19, מעל לשנה לאחר הפרידה. עיון בתכתובות מזמן אמת מלמד על התפתחות

גרסתה: ב-2.8.19 כתבה ששילמה סך 20,000 ₪ כתמורה לביטקוין ורק מתוך כספים שהיו לה בבנק (ולא אצל אביה): "מוסרית זה שלי מוסרית מעולם לא נגעת בכסף של הביטקוין הוא תמיד ישב בבנק והוצאתי אותו בשביל להביא לך כסף ל.. (שהיית צריך מזומן בדיוק למשהו ורשמת בצד והשקעת לי את זה אחרי)", ב-7.8.19 טענה שוב כי ששילמה רק 20,000 ₪ בלבד, ששימשו גם לרכישת מטבעות ה..; ב-26.8.19, ב-27.8.19 וב-1.9.19 חזרה על הטענה כי "שילמה" על הביטקוין רק מכספים שהיו לה בבנק. ב-29.9.19 טענה נ. ששילמה 40,000 ₪ לא. במזומן (בלי להזכיר י. י.). מנגד, בתכתובות א. כתב שלא הייתה עסקה, שאין תיעוד שמוכיח טנות נ., וכן הזכיר לנ., כי הייתה לו רק כוונה לתת לה כספים במתנה.

41. א. העיד שני. התעללה בו רגשית והפעילה עליו לחצים אדירים בכדי שירחם עליה ויסייע לה כלכלית. הוא נעתר לבקשותיה והעביר לה כספים רבים למחייה (בנוסף לכספים בגין תשלומים ששילמה על דירתו). התכתובות מוכיחות, שלחצי נ. לא פסקו וב-1/20 א. "נכנע" והציע לה סכום מהותי במתנה. לשם גיבוש הסכום, הוא פנה לרו"ח שיבחן איזה סכום ביכולתו להעביר, מבלי להיפגע מיסוית. הבדיקה העלתה שניתן "להצדיק" בדיעבד מכירה של 30 ביטקוין בשווי של כ-400,000 דולר וסכום זה הוצע לה כדי להשתחרר מלפיתתה. אך נ. סירבה להצעה ודרשה 2 מיליון דולר. א. הצהיר, כי אין מאחורי הצעה זו כל קשר ל"עסקה" אמיתית, שלא נכרתה. בחקירה הוא הבהיר את הדברים היטב באופן שתמך בגרסתו. יצוין שההצעה נשלחה בתכתובת רגילה וגלויה, באופן המפריך את טענת נ. שא. סירב להתכתב על "עסקאות". די בכך כדי לדחות את טענותיה גם בעניין זה".

102. נחזור ונשאל האם אותה הצעה כספית מרימה את נטל ההוכחה המוטל על התובעת להוכיח את קיום עסקת הביטקוין והיקפה, ולדעתי התשובה שלילית.

103. להתרשמותי, אכן ועל רקע מערכת יחסים קצרה ורעועה, הפעילה התובעת דורשנות בהישענה על מצבו הרגשי והנפשי של הנתבע.

104. אל תיפול טעות, התנהלותו ועדותו של הנתבע יצרו רושם של אדם רב להג, חסר ביטחון עצמי, ולא תמיד אומר במישרין את שהוא חושב ומתכוון, או להתרשמותה של התובעת מי שלא ניתן להאמין למילתו.

105. דומה שברור שהנתבע רצה בתובעת הרבה יותר מכפי שהיא רצתה בו ומכאן גם דברי הרהב של הנתבע, שכמוהם כמעט בתחילה כפיתוי בכסף לקניית ליבה של התובעת ולבסוף שיקול של "כמה יעלה" לסיים דרישותיה.

106. ואולם, בכל אלו אין כדי להרים את הנטל המוטל על התובעת להוכיח קיום עסקה.
107. לטעמי סוגיית השאלה מי הלווה כספים לאחי התובעת, הנתבע או הנתבע, כביכול בשמה של התובעת, גם עדות אביה של התובעת על כספים של התובעת שהיו אצלו, אין בהם כדי ליצור קשר ברור ומובהק של תשלום עבור קניית ביטקוין או קיום עסקה מובהקת וברורה.

סוף דבר

108. התובענה נדחית.
109. התובעת תישא בהוצאות הנתבע בסך 85,000 ₪.
110. ניתן היתר לפרסם פסק דין זה ללא פרט מזהה אודות הצדדים.
111. המזכירות תסגור התיק.

ניתן היום, כ"ח אייר תשפ"ד, 05 יוני 2024, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

ארז שני 54678313-/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה